

Persoonlijke bewustwording en vrije markt

*Persoonlijke bewustwording
en vrije markt*

26 INZICHTEN VOOR EEN NIEUWE MANIER VAN LEVEN

Kim Tjoa

Andromeda
uitgeverij

Colofon

Persoonlijke bewustwording en vrije markt
26 inzichten voor een nieuwe manier van leven
© Andromeda / Kim Tjoa 2011
Eerste druk 2011

ISBN: 9789055992898
NUR: 770

Omslagontwerp: Looney2 BV
Opmaak: Looney2 BV
Redactie: Renate Zoutberg
Correctie: Wendy Bosch
Drukwerk begeleiding: Fred Jonker

Vanuit persoonlijke bewustwording mag niets uit deze uitgave worden gekopieerd, gefotografeerd, vermenigvuldigd in welke vorm dan ook, inclusief gebruik op internet, CD, CD-Rom enz., zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

Voorwoord	7
Woord vooraf	11
Anders denken en doen	15
Bewustwording	17
Carrière en Werk	21
Democratie en Politiek	23
Economisch systeem	27
Financieel systeem	33
Geestelijke geboorte en Gezondheid	39
Huwelijk en Partnerrelaties	43
Individualisme	47
Jaar 2012	49
Kinderen en opvoeding	53
Laissez faire, laissez passer (Laat maar doen, laat het maar gebeuren)	57
Moraliteit	63
Natuurlijke processen	67
Oorsprong van de mens	71
Populisme en Media	75
Qui rogat, non errat (Wie vraagt, dwaalt niet)	79
Recht en Rechtvaardigheid	83
Straffen	87
Televisie en Radio	91
Universele waarden	95
Verantwoordelijkheid	99
Wereldvrede	103
Xynchroniciteit (Synchroniciteit)	109

Yin en Yang	III
Zingeving	II5
Epiloog	II9
Dankbetuiging	II4
Meer informatie	II5

Voorwoord

Stop! Halt! Ga terug!

Ik adviseer je dit boek NIET te lezen, want als je er eenmaal aan begint dan is er geen weg terug. Ik kan je vertellen dat de kans heel groot is dat je bij alles wat je ziet en hoort, vraagtekens gaat plaatsen. Wil je dat wel? Zo ja, lees dan door.

Ik kan je zeggen dat ik niet meer naar televisie kijk zoals ik dat voorheen deed. Ook de krant lees ik anders. Ik denk vaak: 'Waar zijn wij in vredesnaam mee bezig?' Ik herken de machtspelletjes, die niets toevoegen en elke keer weer worden herhaald. Ik merk dat er nog steeds mensen zijn die zichzelf als vanzelfsprekend boven anderen plaatsen en als geen ander denken te weten hoe het moet. Dit heeft naar mijn idee geen toegevoegde waarde gehad. Ik zie al jaren geen substantiële verbetering in hoe we wereldwijd met elkaar omgaan. De hele wereld verkeert permanent in een grote crisis en we hebben volgens mij géén idee wat de oorzaken daarvan zijn, waar we naar toe moeten en hoe het anders zou kunnen. Terwijl het leven zo simpel kan zijn.

Ik ben het met Kim eens dat het tijd is voor verandering om zaken werkelijk op een geheel andere manier aan te gaan pakken. Hij wil de mens prikkelen en inspireren en dat is hem, volgens mij, met dit boek gelukt! Het is een geweldig document geworden. Het bevat ongelooflijk

veel informatie die helder, kort en bondig aan de lezer wordt gepresenteerd. Alle onderwerpen lopen als vanzelfsprekend in elkaar over in een voor de lezer begrijpelijke taal. Het maakt duidelijk in wat voor tijdperk we ons als mens en samenleving bevinden, wat hieraan ten grondslag ligt en waar het zowel maatschappelijk als spiritueel heen zou kunnen gaan. Kim heeft de gave de lezer ervan bewust te maken dat hij op een andere manier met het leven en dat wat daar allemaal onderdeel van is, zou kunnen omgaan.

De oude manier van leven, die ook naar mijn idee niet meer werkt, wordt bepaald door het ego, gekoppeld aan het denken. Macht, status en het vergaren van materiële zaken zijn daarin kernbegrippen. Het bepaalt de mate van ons geluk en hoe we ons voelen. Veel mensen zijn verslaafd aan hun denken. Zij zitten alleen maar in hun 'hoofd' en zijn dus eigenlijk onbewust op de vlucht voor zichzelf. Het voelen is volledig afwezig. Het gaat mijns inziens nu en in de toekomst niet meer om de vorm, maar om de inhoud, waarin leven vanuit harmonie, empathie, respect, zuiverheid en eerlijkheid, essentieel zijn. De vorm zou dan het resultaat van de inhoud kunnen worden en niet andersom. Begrijp mij niet verkeerd. Natuurlijk vind ik het ook leuk om in een groot huis en in een fijne omgeving te wonen of mooie kleding te dragen en een goede auto te rijden. Alleen zijn dit voor mij bijzaken. Het is de spreekwoordelijke slagroom op de taart. Als ik terugkijk naar de ervaringen uit mijn eigen leven en mijn emotionele breakdown in 2009, dan weet ik als geen ander waar het in het leven omdraait. Mijn leven verloopt sindsdien

moeiteloos. Ik ben van overleven naar leven gegaan en van denken naar voelen. Dit principe geldt voor iedereen overal ter wereld in welk land dan ook. Ieders leven is een voortdurend proces van ervaringen, waardoor we keer op keer nieuwe inzichten kunnen verwerven. De vraag is dus: 'Wat doe JIJ met jouw ervaringen? Sta je open voor nieuwe, andere ideeën, die wellicht buiten jouw eigen referentiekader(s) vallen?'

Het leven is bedoeld om moeiteeloos te verlopen. Dit wil niet wil zeggen dat je dag in dag uit met je armen over elkaar op de bank kan gaan zitten en wachten totdat er iets gebeurt. Nee, jij bent zelf verantwoordelijk voor wat er gebeurt in jouw leven, zowel voor de prettige als de minder prettige gebeurtenissen. Elke gebeurtenis in jouw leven heeft een reden. Deze reden is dat jij jezelf als mens blijft ontwikkelen. Door deze ervaringen kom je steeds dichterbij jezelf, mits je met de inzichten van deze ervaringen daadwerkelijk iets doet. Dit is zelfreflectie. Veel mensen leven met de overtuiging dat een ander of een autoriteit hun gelukkig gaat maken. Je legt dan onbewust jouw leven in handen van een ander of iets anders. Het is mijn ervaring dat het onmogelijk is dat een ander jou gelukkig kan maken of dat jij een ander gelukkig kan maken. Als je blijft vasthouden aan deze overtuiging, dan neem je geen verantwoordelijkheid voor je eigen leven dan wel voor wie jij werkelijk bent. Een ander kan wel een aanvulling zijn in je leven en dat is iets anders dan een opvulling!

Willen we inderdaad een andere samenleving, dan begint deze bij onszelf. Wij zijn immers de samenleving.

De woorden vrijheid en verantwoordelijkheid vormen in dit veranderingsproces de rode draad. Uiteindelijk moet je het toch allemaal zelf doen. Ik begon met de woorden Stop! Halt! Ga terug! JIJ hebt de keuze om dit boek te lezen en met de inhoud te doen wat je wilt. Enjoy!

Coco de Meyere

Woord vooraf

Dit boek gaat over de tegenstelling tussen twee filosofische stromingen, te weten de filosofie gebaseerd op 'vrijheid' en de filosofie gebaseerd op 'slavernij'. In de samenleving komt deze tegenstelling tot uiting in het instituut van de vrije markt versus regeren over anderen. Hetzelfde conflict komt terug in de mens en zit in de tegenstelling tussen leven vanuit liefde of leven vanuit angst. Deze dualiteit is functioneel. Het is bedoeld als referentiekader. Hoe is het mogelijk om vrijheid en geluk te ervaren als onbekend is wat onvrijheid en ongeluk zijn. Het leven van de mens hier op aarde is mede bedoeld om deze dualiteit te overstijgen en te leven naar zijn eigen natuur en ware aard. Dat is een leven vanuit verbinding met het kosmische systeem en met alles waarmee de mens hier op aarde is omringd. Het proces van bewustwording leidt tot een leven vanuit dit eenheidsbesef. Bewustwording brengt bevrijding en vrijheid; de natuurlijke staat van al het leven op aarde. Alleen de mens heeft deze vrijheid nog niet voor zichzelf weten te bewerkstelligen. Angst en afhankelijkheid domineren tot op heden ons bestaan.

Onder bewust leven versta ik een leven waarin je in staat bent om twee van de belangrijkste menselijke kwaliteiten, het denken en het voelen, samen te laten werken en daarmee jouw leven inhoud te geven. Als wordt gesproken over 'leven vanuit het hart', dan wordt dit bedoeld. In ons moderne leven zijn het denken en het voelen uit balans. Al vanaf de vroegste kinderjaren is onze opvoeding en opleiding gericht geweest op het ontwikkelen

van ons verstandelijk vermogen; onze intelligentie. Ook wel IQ genoemd. Aan onze andere kwaliteit, het voelen, is doorgaans geen enkele aandacht besteed. Je bent een geluksvogel als jouw ouders de vraag hoe jij je voelt net zo vaak hebben gesteld als de vraag of je het huiswerk al af hebt? Educatie is meer dan de vorming van het IQ. Ook andere vaardigheden, zoals die te maken hebben met de geestelijke (SQ) en de emotionele vorming (EQ), dienen te worden ontwikkeld. Ons denken domineert ons vermogen te voelen. In deze onbalans ligt ook de oorsprong van alle weerstand die wij sinds mensenheugenis hier op aarde ervaren. Angst en het streven van het ego naar macht en controle over anderen, hebben de mens tot zijn grootste vijand gemaakt. Vooral het ego is een grote stoorzender. Giep van Werven definieert het ego als volgt: *“Ego is de identiteit die is verbonden met je aardse werkelijkheid. Deze identiteit is tijdelijk en daarmee niet werkelijk.”* Hij bedoelt hiermee te zeggen dat het ego een geconstrueerd zelfbeeld (een masker) is, dat nodig is om een plek in de wereld te veroveren, waarin iedereen een identiteit heeft. Naarmate iemand ouder of levenswijzer wordt, komt dit ego, deze tijdelijke identiteit, onder druk te staan. Het is namelijk de bedoeling je ware identiteit, je werkelijke zelf, tijdens je leven neer te zetten. Ieder mens beschikt om deze reden over de kwaliteit om te denken en te voelen. Het zijn twee gelijkwaardige eigenschappen. Lukt het om deze samen te laten werken, dan zal het handelen meer in evenwicht zijn met wie wij werkelijk zijn en zal het lijden en de dualiteit worden overstegen. Om te kunnen leven vanuit het hart, moet de achterstand op de ontwikkeling om te voelen worden ingehaald. Daarvoor

kun je doorgaans niet meer bij je ouders terecht. Anders hadden ze deze taak al ter hand genomen. In het reguliere onderwijs zijn er evenmin leergangen ‘Gevoelsontwikkeling’. Zo kom je uiteindelijk terecht bij of ‘De School van het Leven’ of bij een ervaringsdeskundige, die jou in dit proces kan ondersteunen. Het leven en de daarmee verbonden universele intelligentie verlangen dat je met beide kwaliteiten in gelijke mate aan de slag gaat. Het zal er alles aan doen om je daarmee te confronteren en daartoe te bewegen. Het heeft daarom geen enkele zin om problemen uit de weg te gaan. Als je koppig blijft vasthouden aan het denken of hardnekkig het bestaan van jouw gevoelswereld blijft ontkennen, dan zul je, in steeds heftiger mate, uitingen van weerstand in je leven blijven ontmoeten. Deze weerstand komt in de vorm van conflicten met andere mensen, ziekte of aandoeningen of tegenslagen van andere aard. Tegenover weerstand staat moeiteloosheid. Moeiteloosheid is de natuurlijke staat van al het leven op aarde. In de natuur groeit en bloeit het leven, dat het een lieve lust is.

Ook ik heb weerstand inmiddels in alle soorten en smaken mogen ervaren. Ook ik zat mijzelf in de weg. Ik ben niet bij de pakken gaan neerzitten. Ik ben actief met de ontwikkeling van mijn gevoelswereld aan de slag gegaan. Ik ben bereid geweest mij kwetsbaar op te stellen, gebruik te maken van mijn lerend vermogen en inzichten over het hoe en waarom van mijn ego gedreven gedrag toe te laten en te transformeren. Ik ben opgehouden met wijzen naar anderen en heb in plaats daarvan de verantwoording voor mijn eigen leven genomen. Niemand kan mijn le-

ven leiden. In dit proces heb ik ervaren dat inzicht tot bevrijding leidt. De hulp van anderen is daarbij voor mij onontbeerlijk geweest. Ik ben hen daarvoor dan ook bijzonder dankbaar. Dit proces heeft mij veel gegeven, zoals het vermogen dit boek te schrijven. Ik heb er veel plezier aan beleefd. Het was leuk, maar ook nodig om twee onderwerpen, die ogenschijnlijk niets met elkaar van doen hebben, in dit boek samen te brengen. Het is mijn visie dat de mens als spiritueel en bezielde wezen onlosmakelijk is verbonden met de maatschappij waarin hij leeft. Zij beïnvloeden elkaar wederzijds. De onderwerpen die ik in dit boek bespreek zijn bedoeld om de lezer die op weg is (nog) bewuster te leven, te ondersteunen om belemmerende overtuigingen en maatschappelijke instituten die gefundeerd zijn op onbewustheid, dus uitsluitend voortkomen uit het denken en het ego, te herkennen en zich daardoor niet langer te laten domineren. Daarvoor is wel van belang dat een leven wordt opgebouwd vanuit liefde en begrip voor jezelf, vertrouwen, vrijheid en levenswijshoud.

Als in dit boek wordt gesproken over politiek en overheid dan wel regerende elite, dan wordt daarmee niet specifiek de Nederlandse politiek of overheid bedoeld. Wel zijn veel voorbeelden gerelateerd aan de Nederlandse situatie.

Ik wens je veel leesplezier.

Kim Tjoa

Anders denken en doen

Streef je ernaar bewuster te leven, dan wordt van je verlangd dat je bereid bent om anders te gaan denken en anders te gaan doen. Jij bent de verandering. Als je blijft vasthouden aan wat bekend en vertrouwd is, dan worden nieuwe ervaringen en inzichten buitengesloten. Veel mensen hebben zowel in de privésfeer als in het werk moeite met veranderingen. Het lijkt wel of de moderne mens is verleerd met veranderingen om te gaan of deze als onlosmakelijk deel van het bestaan hier op aarde te aanvaarden. In vroegere tijden bestond er veel onzekerheid over de dag van morgen. De mens was kwetsbaarder voor gebeurtenissen in zijn directe leefomgeving dan nu het geval is. Er bestonden levensbedreigende ziekten en aandoeningen, moord en doodslag lagen om de hoek, maar ook honger en oorlogen. Dit vereiste een flexibele, attente houding en een hoge mate van zelfredzaamheid. Dat is tegenwoordig beduidend anders. In de westerse wereld leven wij al decennia lang in luxe en welstand. Wij zijn verwend en zijn de basale dingen van het leven verleerd. Het algemene weerstandsvermogen, het vermogen van de mens om te gaan met onverwachte en als onplezierig ervaren gebeurtenissen, is aanzienlijk afgenomen. De mens is echter vanuit zijn aard heel goed in staat met veranderingen om te gaan en deze in zijn leven te integreren. De wil

daartoe ontbreekt vaak. Dat heeft te maken met angst voor het onbekende. Wil je veranderen, dan dien je daar moeite voor te doen. De innerlijke motivatie om te veranderen moet sterker dan voorheen worden geactiveerd. Daarnaast leert de ervaring dat dit proces kan worden verstoord door familie, vrienden of kennissen. Zij hebben de neiging om jou ongevraagd hun mening te geven over de stappen die je onderneemt of wilt ondernemen. In plaats van begrip te tonen en je te ondersteunen, proberen zij je ervan af te brengen. De verklaring hiervoor is dat ieder mens in de eerste plaats is gericht op zijn eigen geluk. Zij vrezen dat de verandering in jouw leven hun geluk zal verstoren. Deze vrees is gegrond. Verander jij, dan verandert automatisch de wereld om je heen. Dat is een wetmatigheid. Je hoeft je er echter niets van aan te trekken. Want wat gebeurt er nu precies als je nieuwe ervaringen en inzichten in je leven toelaat? Word je er ongelukkig van? Kan je het werk dat je doet daardoor niet meer uitvoeren? Kan je niet meer sporten, plezier maken, je kinderen opvoeden of je partner liefhebben? In alle gevallen is het antwoord ontkennend. Als je kijkt naar de ervaringen en inzichten die jij tot op heden in jouw leven hebt gehad en die je hebt geïntegreerd, dan zul je constateren dat je leven daardoor is verrijkt. Je hebt meer gezien, je weet meer of je voelt meer. Kortom, je bent door deze (levens-)ervaringen een bewuster mens geworden. Niet alleen jij, maar jouw gehele omgeving kan daarvan profiteren.

Bewustwording

Bewust worden is het proces dat inzicht geeft in wie je werkelijk bent en wat je werkelijk wilt. Bewustwording heeft te maken met het loslaten van het ego. Ons vermogen tot zelfreflectie is daarbij een goed hulpmiddel. De beloning is een moeiteloos leven. Een leven waarin de moeite is geloosd. Het individu dat je werkelijk bent, is anders dan de persoon die je vanuit het denken en de ontwikkeling van je persoonlijkheid hebt neergezet en in de buitenwereld cultiveert. Dat komt doordat het voelen bij deze creatie niet ten volle betrokken is geweest. Nogmaals, een bewust leven is een leven waarin een mens in staat is zijn vermogen te denken en te voelen met elkaar laat samenwerken om vervolgens op basis daarvan keuzes te maken. Het proces van bewustwording heeft tot doel de dominantie van het denken en het daaruit voortgevloeide ego te verminderen respectievelijk te ontmantelen. Hierdoor ontstaat er meer ruimte voor gevoel en intuïtie. Ieder mens is in staat verbinding te maken met zijn gevoel en doet dat ook regelmatig. De een doet het meer dan de ander of lukt het beter dan de ander. De verbinding met het gevoel wordt door het denken verstoord. Om te kunnen voelen, dient het denken als het ware te worden uitgezet. Als je denkt, kan je niet voelen. Als je voelt kan je even niet denken. Zo werkt het systeem nu

eenmaal. Door te voelen krijg je antwoord op de vraag of iets goed voor je is of iets of iemand bij je past of niet. Het voelen kan je bijvoorbeeld activeren door je de vraag te stellen: 'Word ik hier blij van?' Het eerste wat dan in je op komt, is een antwoord vanuit het gevoel. Het denken valt bijvoorbeeld weg als je aan het sporten bent of bezig bent met je hobby, maar ook als je op weg bent naar het koffiezetapparaat op kantoor of in de trein uit het raam staart. In deze gevallen creëer je een toestand waarin de hersenen voor korte tijd in alfa staat terecht komen. In dat geval is sprake van een verminderde hersenactiviteit. Dat is de staat die ook door meditatie kan worden bereikt. Als het voelen en het denken in balans zijn, dan ben je in staat keuzes te maken die het beste bij je passen. Dat zijn keuzes vanuit het hart. Dat zijn per definitie andere keuzes dan die voortkomen vanuit het denken en het ego. Deze besluiten zijn hoofdzakelijk gericht om een signaal naar de buitenwereld af te geven van 'kijk mij nou eens' (in een mooie auto rijden, leuke design jurk aan hebben, grote woning wonen, veel geld verdienen, duur horloge om hebben of goed voor die ander zorgen enz.). De meest efficiënte manier om bewust te worden, is met de hulp van een therapeut. Belangrijke voorwaarde is wel dat hij of zij zelf al bewust is, anders werkt het niet. De therapeut moet immers wel weten waar het over gaat. In het reguliere circuit van de geestelijke gezondheidszorg kom je weinig bewuste therapeuten tegen. Zou dat wel het geval zijn, dan zouden we dat weten en zou de samenleving er op dit punt veel beter voor staan dan nu het geval is. Veel psychologen en psychiaters zijn hoofdzakelijk bezig met symptoombestrijding en het oppoetsen van hun omzet

door de verkoop van kalmeringsmiddelen. Zij zijn niet in staat problemen bij de oorsprong aan te pakken, omdat ze gewoonweg niet begrijpen of willen begrijpen hoe de denkende en voelende mens werkelijk in elkaar zit. Dat kan ze niet kwalijk worden genomen. De academische opleidingen schieten op dit punt tekort. Daarnaast belemmert het keurslijf van de medische wetenschap een meer holistische benadering van deze problematiek. Helaas is er in het alternatieve circuit ook veel kaf tussen het koren. Het is dus wel even goed zoeken naar de juiste begeleider. Mocht je het proces van bewust worden zelf willen doen, dan wordt dat een bijzondere ervaring. De kans op succes is klein. Je kunt jezelf immers niet iets vertellen of leren wat je niet weet. Laat staan blinde vlekken, valkuilen en emotionele blokkades herkennen en oplossen. Daar komt bij dat je op vragen die je aan jezelf stelt altijd een antwoord hebt. Het gaat er in dit proces juist om dat iemand anders aan jou vragen stelt en dat je aan de hand daarvan tot bevrijdende inzichten komt.

Carrière en Werk

Het is opmerkelijk dat onze maatschappij van iemand verlangt een besluit te nemen over zijn toekomstig zakelijk leven als hij daartoe nauwelijks in staat moet worden geacht, namelijk in zijn vroegste jeugd. Zo wordt een kind aan het einde van de basisschool gevraagd een keuze te maken met betrekking tot het vervolgonderwijs en tijdens de middelbare school omtrent zijn beroep of studie. Richtinggevend voor deze keuze zijn verstandelijke indicatoren zoals onder meer de uitkomst van de Cito-toets. Het behoeft geen betoog dat het een kind in deze periode van zijn leven ontbreekt aan de noodzakelijke levenservaring en zelfkennis om een gedegen keuze te maken. Wat daarentegen wel in overvloed aanwezig is, zijn factoren die de houdbaarheid van deze keuze juist beperken. Dat zijn het denken, de ontwikkeling van het ego en de impulsen van de buitenwereld, zoals het beroep van de ouders. Het is daarom begrijpelijk dat veel mensen die midden in hun werkende leven zitten, komen te worstelen met de consequenties van beslissingen, die onder deze omstandigheden zijn genomen. Voor sommige mensen is dit aanleiding van baan of beroep te veranderen. Anderen maken zich er niet druk om en blijven doorgaan of zoeken vervulling in activiteiten buiten het werk. Weer anderen verzetten zich tegen deze ontwikkeling en hou-

den koppig of angstvallig vast aan wat bekend is. Dit kan zich dan weer uiten in een burn-out of stressverschijnselen. Maak je de ontwikkeling door van het denken naar het voelen, dan zal je ervaren dat je beter in staat bent je hart te volgen. Dit brengt met zich mee dat je je zowel privé als zakelijk met zinvolle dingen bezig gaat houden, die je werkelijk interesseren en inspireren. Dan komt passie om de hoek kijken. Passie is gericht op jezelf en heeft betrekking op wat je werkelijk wilt, kunt en geen moeite kost. Passie heeft alles te maken met je innerlijke motivatie. Als je met passie dingen doet, dan bestaat er even geen tijd. Je gaat volledig op in waar je mee bezig bent. Je leeft dan met volle aandacht in het nu. Je ervaart flow. De dominante overtuiging die in onze maatschappij leeft, is dat het bijna onmogelijk is beroepshalve iets te doen wat je leuk vindt. Dat is natuurlijk onzin. Veel mensen om ons heen bewijzen het tegendeel. Het leven is bedoeld om zoveel mogelijk zaken moeiteloos te laten verlopen. Daarin past dat je met passie en bezieling werk verricht dat jou inspireert, motiveert en energie geeft.

Democratie en Politiek

De parlementaire democratie is het uitvloeisel van het filosofische concept dat het noodzakelijk is dat andere mensen over andere mensen dienen te regeren om een goede gang van zaken in de samenleving te waarborgen. Dit geschiedt op basis van een politieke ideologie, dat is de visie op de inrichting van de samenleving. Een politieke ideologie wil via partijvorming deel uitmaken van de staat. De partij is erop uit haar ideologie via macht te realiseren, waarbij de staat het belangrijkste middel is. Er zijn vele verschillende vormen van regeren. Vroeger was er de aristocratie. De militaire dictatuur en de parlementaire democratie zijn van recentere datum. Wat al deze regeringsvormen met elkaar gemeen hebben is dat degene die regeren, dus macht over anderen uitoefenen, de bevoegdheid hebben om ten opzichte van degene over wie wordt geregeerd te dreigen met dwang en fysiek geweld, dan wel deze toepassen om volgens bepaalde wetten en regels te leven. Het politieapparaat en bijzondere opsporingsdiensten staan hen hierbij ten dienst. De staat, die op dit beginsel is gebaseerd, is zoals dat zo mooi in het Engels klinkt 'an agency of coercion'. Het heeft het monopolie om dwang en geweld op haar burgers uit te oefenen en deinst er niet voor terug om dat ook actief te doen. Het is onduidelijk waarom mensen dit als de

normaalste zaak van de wereld zijn gaan beschouwen. Iedereen, dus ook de ambtenaren die voor de overheid werken, behoort zich te allen tijde te onthouden van het dreigen met of toepassen van dwang en fysiek geweld ten opzichte van anderen. Waarom zou deze universele waarde niet voor hen gelden? Het behoeft daarnaast weinig betoog dat dwang en geweld geen effectieve managementinstrumenten zijn om mensen in een bepaalde richting te bewegen. Of zoals de Amerikaanse schrijfster Ayn Rand zegt: *“Een rationele geest werkt niet onder dwang... een pistool is geen argument.”* Dat verklaart ook waarom burgers sinds mensenheugenis al hun creativiteit inzetten om onder knellende of onrechtvaardige ervaren regels uit te komen. Wat evenmin lijkt te worden beseft, is dat door aan het idee vast te houden dat mensen geregeerd dienen te worden, actief een toestand van slavernij in stand wordt gehouden. In dit systeem is uiteindelijk niemand vrij genoeg om naar eigen inzicht te doen en te laten wat hij zelf wil. Sterker, wat je de afgelopen jaren zag gebeuren is dat steeds meer burgers politiek en overheid voor hun karretje zijn gaan spannen om hun specifieke belangen te behartigen. Vanzelfsprekend gaat dit ten koste van de belangen van anderen. Deze tendens heeft inmiddels geleid tot overheidsbemoeienis in alle sectoren van de samenleving. Alles wordt beheerst door regelgeving of staat inmiddels onder toezicht van een of ander orgaan. We lijken niet te begrijpen dat zolang de overheid wordt gezien als een alwetende geluksmachine er nog meer regels komen, nog meer grondwettelijke vrijheden moeten worden ingeleverd en de toestand van afhankelijkheid en slavernij alleen maar groter wordt. Is het niet onbegrijpe-

lijk dat mensen zichzelf uit vrije wil zo gevangen zetten? Slaven hebben een eigenaar. Dat is de politieke en bestuurlijke elite; de regerende elite, inclusief de ambtenaren. De historie leert dat deze elite uitsluitend is gericht op het vergroten en behouden van hun macht. Dit gaat ten koste van degene over wie zij regeren. Deze regerende elite maakt zich daarbij openlijk schuldig aan corruptie, zelfverrijking, nepotisme en willekeur. Nu is het niet anders dan in het verleden. Bij ons in de westerse samenleving is het niet anders dan in andere delen van de wereld. Macht corrupteert. De baantjescarrousel tussen (gewezen) politici en bestuurders met betrekking tot functies bij publieke en semipublieke instellingen evenals de disproportionele beloningen die zij aan zichzelf betalen, zijn hiervan een goed voorbeeld. Deze regenten spelen elkaar allemaal ongegeneerd de bal toe. Zij zijn niet in staat of bereid zich daarbij iets aan te trekken van het gezonde verstand van de burger. Competentie en integriteit zijn hier niet aan de orde. Dit gedrag heeft niets te maken met bewust leven vanuit het hart. De Amerikaanse Libertarische literatuur is onomwonden in de typering van deze individuen. De regerende elite en hun ambtenaren zijn parasieten. In economische zin produceren zij helemaal niets. Zij kunnen alleen in hun positie blijven ten koste van de reële arbeidsinspanningen van anderen. De overheid is overhead. Het is een algemeen bedrijfs-economische wetmatigheid dat de overhead van een onderneming zo laag mogelijk moet zijn en daarbij volledig ten dienste staat van de producerende, dus geld verdienende, afdelingen van de organisatie. De parlementaire democratie en het onderliggende politieke systeem zijn

klinisch dood. Het bewijs daarvan ligt in het stemgedrag van kiezers. Zij weten niet meer op wie of welke partij zij moeten stemmen. Zij zweven, omdat zij alle vertrouwen in politiek en overheid hebben verloren. Hierdoor raken stemmen versnipperd en stuit de vorming van regerings-coalities op problemen. Volksvertegenwoordiging werkt niet meer. Deze ontwikkeling is logisch en begrijpelijk. Het is het gevolg van jaren van corruptie, incompetentie, wanprestatie, valse beloften en leugens van en door deze regerende elite; de nieuwe aristocratie. Politiek en overheid zijn niet in staat gebleken ons het vredige paradijs op aarde te geven. Het blijken slechts morele en economische fraudeurs en oplichters te zijn. Dit alles is het bewijs dat het idee dat anderen over anderen dienen te regeren, niet meer werkt. De moderne burger laat zich geen knollen meer voor citroenen verkopen en zeker niet door de strot duwen. Macht uitoefenen over anderen is over zijn houdbaarheidsdatum heen. Mensen zijn hiervoor inmiddels te intelligent, te ontwikkeld en te wereldwijd geworden. Wat daarentegen wel werkt, is een samenleving gebaseerd op keuzevrijheid en vrijwilligheid. Deze beginselen zijn ook in overeenstemming met de natuurlijke staat van de mens. Deze natuurlijke staat is leven vanuit vrijheid in plaats van slavernij. Het moment lijkt daarom aangebroken dat iedereen de slavenkettingen van zich afgooit, de controle over zijn eigen leven neemt en op zichzelf gaat vertrouwen.

Economisch systeem

De vrijemarkteconomie – het systeem van vraag en aanbod met een zekere prijs – heeft de afgelopen eeuwen gezorgd voor de ontwikkeling van onze beschaving. Zonder dat zouden we nog in de Middeleeuwen leven. Vooral communisten en socialisten hebben getracht om dit systeem te kraken. Centrale planning van de economie was daarbij het toverwoord. Centrale planning houdt in dat er een groep mensen is – de ons inmiddels vertrouwde politieke en bestuurlijke elite – die, al dan niet op basis van objectieve informatie, op enig moment bepaalt wat en hoeveel van iets wordt geproduceerd. De geschiedenis van dit experiment is bekend. Een centraal door bureaucraten geleide economie werkt niet. Gebleken is dat de bureaucraten niet over alle informatie konden beschikken die nodig is om vraag en aanbod op elkaar af te stemmen zodanig dat welvaart, in plaats van schaarste, wordt gecreëerd. Aan de werking van de vrije markt liggen ontelbare subjectieve (dat wat zich in het hoofd van betrokkene afspeelt) keuzes ten grondslag, die niet kenbaar zijn en waarvan het effect niet direct meetbaar is. Geen mens kan met zijn intellect de optimale werking van dit systeem nabootsen. Deze ervaring zou ons definitief moeten hebben bevestigd dat de vrije markt uitsluitend optimaal kan werken als ondernemers, toeleveranciers, arbeidskrach-

ten, producenten en consumenten in vrijheid, dus zonder enige vorm van overheidsbemoeienis, met elkaar kunnen handelen. Uitsluitend dan zullen vraag en aanbod, evenals prijsvorming, voortdurend met elkaar in evenwicht zijn. Dit systeem vraagt vooral aan de productiekant een hoge mate van flexibiliteit. Producten dienen immers te allen tijde te voldoen aan de behoefte van de klant. Het systeem van de vrije markt is daarom per definitie zelfregulerend. Het is te groot en te complex om door het menselijke verstand te worden beheerd. De econoom John Maynard Keynes (1883-1946) was ten tijde van de beëindiging van wel het grootste mislukte experiment met een centraal geleide economie, de voormalige Sovjet-Unie, al enige decennia overleden. Op wonderbaarlijke wijze is zijn gedachtegoed dat de overheid wel degelijk een belangrijke rol kan vervullen bij de werking van de vrijemarkteconomie, ergens in de jaren zeventig van de vorige eeuw, overal boven komen drijven. Sindsdien wordt iedere scholier op overheidsscholen, zonder enige vorm van terughoudendheid, in zijn gedachtegoed onderwezen. Aan alternatieve economische visies, zoals de Austrian Business Cycle Theory van de Oostenrijkse School, wordt geen aandacht besteed. Keynes schijnt te hebben bepleit dat de overheid er goed aan doet om in tijden van economische tegenwind de geldpers aan te zetten om met dit geld de vraag naar goederen en diensten in bepaalde sectoren van de markt te stimuleren. Vanuit het besef hoe de vrijemarkteconomie functioneert, is dit pleidooi onbegrijpelijk. Niet consumptie, maar productie schept houdbare economische groei. Onze oorspronkelijke economie is gebaseerd op ruilhandel. In deze economie werd óf levende have óf een

goed dat door menselijke arbeid tot stand was gekomen, geruild voor iets anders. Wil er sprake zijn van een economische activiteit, dan dient er dus iets van toegevoegde waarde door arbeid te worden geproduceerd. Dit principe geldt tot op de dag van vandaag. Geld verandert aan deze dynamiek niets. Datzelfde geldt voor de overheid. Deze is geen producent van goederen of aanbieder van diensten waaraan in de markt behoefte is. Een werkelijk vrije markteconomie kent overigens geen tegenwind, maar kent slechts proportionele verschuivingen van vraag en aanbod tussen marktsectoren. Deze verschuivingen kunnen bijvoorbeeld worden veroorzaakt door een (tijdelijk) gebrek aan beschikbare productiefactoren, een verzadiging van markten of de voorkeur van consumenten. De omvang van de markteconomie zal in principe gelijk blijven. Vraag en aanbod zullen immers altijd op elkaar zijn afgestemd. Het heeft feitelijk de neiging juist te groeien wegens de realisatie van efficiëntere wijzen van productie waardoor arbeid en kapitaal vrijkomen. Het geldt dat in de vrijemarkteconomie als ruilmiddel in omloop is en aan de hand waarvan de relatieve waarde van goederen en diensten kunnen worden bepaald, zit in de portemonnee van de consument of staat als spaargeld op de bank. Dit spaargeld is beschikbaar om te worden uitgeleend aan ondernemers die investeringen willen doen voor productie op de langere termijn. Het is misschien niet eenvoudig meer te aanvaarden, maar in een werkelijk vrije markteconomie is er altijd genoeg geld in omloop. Het communiserende vat vormt de koopkracht daarvan. Pomp je ongevroegd nieuw geld in dit systeem, dan leidt dat in de eerste plaats tot een verstoring van het evenwicht op de

geldmarkt. Deze verstoring komt in de vorm van inflatie (waardevermindering) van de onderliggende munteenheid. Het is van belang te beseffen dat de vrijemarkteconomie vanuit haar aard juist een waarde vermeerderend effect (deflatie) heeft op geld. In de tweede plaats zorgt het extra geld voor een kunstmatige hoogconjunctuur in investeringen en consumptie in bepaalde sectoren van de markt. De aandelenhype in de jaren negentig en de vastgoedbubbel van recentere datum zijn hiervan goede voorbeelden. Het extra geld leidt slechts tot misallocatie van kapitaalgoederen en tot overconsumptie. Dit komt op macro-economisch niveau tot uiting in recessies. Een recessie is het gevolg van een markt die zich probeert te herstellen van een verstoring in haar systeem. Wij kunnen vaststellen dat sinds het begin van de vorige eeuw zich wereldwijd regelmatig zeer ernstige economische recessies hebben voorgedaan. Momenteel zitten we midden in de gevolgen van de recessie van 2008. Als je weet hoe de vrijemarkteconomie werkt, kan dit maar één ding betekenen. Politici en overheden hebben zich actief met de vrijemarkteconomie bemoeid. De bewijzen liggen voor het oprapen. Door middel van (I) belastingen en overheidsuitgaven, (II) wetten en regels en (III) het monopolie op geld en de uitgifte daarvan via het bancaire systeem, wordt de werking van de vrije markt structureel verstoord. De politieke propaganda die bij iedere recessie weer om de hoek komt kijken, is dat het kapitalisme - dat is het politiek-economische systeem gebaseerd op privé-eigendom - en de vrije markt de boosdoeners zijn. Negeer dit en begrijp dat zolang politiek en overheid blijven interveniëren in dit zelfregulerende en welvaart

scheppende systeem, er van verdere houdbare economische groei geen sprake kan zijn. Het tegendeel zal juist aan de orde zijn. De vrije markt komt steeds meer onder druk te staan. Centrale planning door bureaucraten zal deze ruimte gaan opvullen. Dit betekent dat vraag en aanbod elkaar moeilijker zullen weten te vinden. Geld, dat de laatste decennia als stimuleringsmaatregel in astronomische hoeveelheden uit het niets in de markt is gepompt, zal steeds minder waard worden. Dit alles kan op de lange duur maar één effect hebben, namelijk schaarste en armoede.

Financieel systeem

Daar waar het idee dat het noodzakelijk is dat mensen door andere mensen worden geregeerd in feite heeft geleid tot onvrijheid en slavernij, zo vormt het monopolie dat de staat op geld heeft verworven de bevestiging daarvan. Voor een goed begrip is van belang te beseffen waar geld vandaan komt. Politiek en overheid hebben bij de ontwikkeling van geld geen rol gespeeld. Geld is een middel waardoor een economie gebaseerd op ruilhandel zich heeft kunnen transformeren naar een monetaire economie. Om als geschikt ruilmiddel te kunnen functioneren, diende geld een reële waarde te hebben. De goederen en diensten die tegen elkaar werden geruild, hadden dat immers ook. Beschavingen hebben in de loop van de tijd goud en zilver tot een waardevast en praktisch ruilmiddel gemaakt. Voorts is van belang te beseffen dat de ontwikkeling van de waarde van een munt in relatie tot de te verhandelen goederen en diensten een proces van eeuwen is geweest. Aan deze waardevorming hebben ontelbare handelstransacties ten grondslag gelegen. Machthebbers hebben altijd geprobeerd geld onder controle te krijgen. Dat is eindelijk in onze tijd gelukt. In de twintigste eeuw is de goudstandaard definitief verdwenen en heeft de staat het monopolie op geld verkregen. Voor de goudstandaard is de papiergeldstandaard en het

systeem van fractional-reserve banking in de plaats gekomen. Geld heeft sindsdien geen tegenwaarde meer. Het komt in de vorm van een waardeloos stukje papier. Het heeft uitsluitend nog waarde omdat wij die waarde daaraan toekennen. Stoppen wij daarmee, dan zal het einde van het huidige financiële systeem een feit zijn. Het moge duidelijk zijn dat dit systeem onhoudbaar is. Met dit systeem hebben politiek en overheid zich de mogelijkheid verschaft om 'uit het niets' geld te scheppen. Het enige wat daarvoor dient te gebeuren is dat bij de centrale bank de geldpers wordt aangezet nadat daarvoor staatsobligaties en leningen zijn uitgeschreven en in de bancaire markt zijn gebracht. Dit is slechts een administratieve handeling, vandaar de term geldschepping 'uit het niets'. Dit verklaart onder meer de gigantische tekorten op de balansen van overheden overal ter wereld. De schuld die de Verenigde Staten op dit moment daardoor heeft kunnen opbouwen is de grootste in de geschiedenis. Ons hele financiële systeem, inclusief al onze spaar- en pensioengelden, alles wat we denken te bezitten, draait dus op ongedekt papiergeld dat door de staat wordt uitgegeven. De Amerikaanse Federal Reserve Bank (Fed), die als hoeder van de grootse economie ter wereld en van de officiële 'wereldreservemunt', voor een groot deel bepaalt hoeveel geld er op aarde wordt uitgegeven, doet dit sinds 1980 zonder enige controle of restricties, geheel naar eigen willekeur. Pogingen voor meer transparantie zijn begin 2010 door het Amerikaanse congres afgewezen. Onder de goudstandaard was geldschepping door de staat beperkt mogelijk. Daarvoor moest er immers eerst goud gedolven worden. Nu is geld ongelimiteerd aanwezig. Het is

immers maar een gedrukt velletje papier met een cijfer en een figuurtje erop. De geldpers is voor politici en de overheid het middel bij uitstek geworden om blijvende steun te kopen en gelieerde belangen te bevoordelen of technische failliete bedrijven, zoals banken of slecht renderende marktsectoren, kunstmatig in leven te houden. Dit is zowel diefstal als bedrog. De gevolgen van dit systeem komen uitsluitend en ongevraagd voor rekening en risico van de burgers. De prijs die hiervoor wordt betaald, komt in de vorm van inflatie. Immers, hoe meer geld aan een bestaande hoeveelheid geld wordt toegevoegd, hoe minder waard dit geld wordt. Hoe minder geld waard is, hoe minder producten daarmee kunnen worden gekocht. Inflatie is niets anders dan een verborgen belasting op het gebruik van de geldpers door de regerende elite. Het is de meerprijs die wordt betaald omdat de staat het monopolie heeft verworven op geld. Om deze reden is inflatie een constante factor in de economie geworden. Het is diefstal en bedrog, omdat politiek en overheid daardoor willens en wetens een munteenheid stelselmatig beroven van haar waarde. In 1940 was het prijspeil in Nederland nog even hoog als tijdens de start van het Koninkrijk der Nederlanden in 1815. Het algemene prijspeil is nu 19 keer zo hoog als in 1940. Anders gezegd: sinds 1940 hebben we 1.800% (!) inflatie gehad. De gulden van toen is nu nog maar 5 cent waard. Het Amerikaanse congreslid Ron Paul verwoordt het als volgt: *“De inflatie vreet de spaartegoeden en lonen van de mensen op, die nauwelijks een kans hebben om zich tegen deze plundering te beschermen. Ze kunnen echter hun papiergeld inruilen tegen een goed, dat zich onttrekt aan de greep van de centrale banken en de uitgavenpolitiek van*

de staat, zoals goud en zilver.” Over deflatie (meer kopen met je geld) hoor je daarom ook geen politicus spreken. Sterker, de term deflatie is in de economische wetenschap gedemoniseerd. Een ander aspect waar je niemand over hoort, is de omstandigheid dat een schuldenvrije samenleving een illusie is geworden. In het huidige financiële systeem scheppen alleen schulden geld. En wie hebben er belang bij schulden? Juist, de banken. Het bijzondere is dat daar waar geld door de banken uit het niets wordt gecreëerd, de onderliggende zekerheden, zoals onroerend goed, wel degelijk een reële waarde hebben. Deze komen de banken toe op het moment dat hun schuldenaren hun financiële verplichtingen niet nakomen. De bemoeienis van politiek en overheid met geld is uitgedraaid op een van de grootste rampen uit de menselijke geschiedenis. De schulden in de wereld zijn groter dan ooit tevoren. Het veroorzaakt steeds weer economische recessies waarvan de maatschappelijke kosten onvoorstelbaar zijn. Het verstoort de zelfregulerende werking van de vrijemarkteconomie en beïnvloedt in negatieve zin het algemene welvaartsniveau van samenlevingen. Het huidige monetaire systeem, dat uitsluitend nog is te vergelijken met een piramidespel (Ponzi fraude), heeft burgers tot economische slaven gemaakt. Alleen door te blijven werken zijn zij in staat hun persoonlijke schulden alsmede, via het betalen van belastingen, de schulden van hun overheden te blijven financieren. Er is inmiddels zoveel geld via dit systeem in de markt gepompt dat van een volledige aflossing van deze schulden geen sprake meer kan zijn. Vandaar de term Ponzi fraude. Elke nieuwe generatie draait op voor de gevolgen van dit frauduleuze systeem. De enige radi-

cale oplossing is om politiek en overheid het monopolie op geld te ontnemen en terug te keren naar een systeem zoals de vrije gouden standaard. Geld is een ruilmiddel. Alleen productie en arbeid in een vrije marktomgeving creëren houdbare welvaart.

Geestelijke geboorte en Gezondheid

Naast fysiek wordt de mens ook geestelijk geboren. Deze geestelijke geboorte vindt plaats zo rond het veertigste levensjaar. Bij de een soms eerder en bij de ander weer wat later. Lichamelijke factoren (hormoonwisselingen) spelen hierbij een rol maar ook levenservaringen. De geestelijke geboorte draait om de vraag wie je werkelijk bent, wat je werkelijk wilt en waarom je hier eigenlijk op aarde bent. De beantwoording daarvan geschiedt via de activering van onder meer je spirituele quotiënt (SQ). Een van de kenmerken van dit proces is dat in de vormgeving van jouw leven, het denken en het ego, dat zo nodig was in de eerste deel van je leven, minder effect sorteren. Oude succesvolle gedragspatronen blijken niet meer te werken. Je ontmoet meer weerstand in de privé- en werksfeer, twijfelt over keuzes uit het verleden of de situatie waarin je nu verkeert. Is dit het nou? Wil ik dit nog wel? Waarom doen ze niet meer wat ik zeg? Sommige mannen die niet bereid zijn dit fenomeen het hoofd te bieden, dus in feite niet bereid zijn hun voelen te gaan ontwikkelen, denken de oplossing te vinden door te gaan scheiden en een nieuw leven op te bouwen met een jongere partner. Dit zijn de mannen die voor de tweede maal in hun leven hun kinderen ophalen van het schoolplein. De situatie van de vrouw is net wat anders. Doorgaans zit de vrouw

midden in de opvoeding van jonge kinderen. Daar gaat veel aandacht naar toe. Natuurlijk blijft er altijd de hoop een nieuwe partner te vinden. Maar ook hier geldt dat zolang wordt vastgehouden aan overtuigingen en oude gedragspatronen, zoals de gedachte dat een ander jou gelukkig moet maken, de kans op blijvend succes niet groot is. Dit kan dan weer tot een wat negatieve en verbitterde kijk op de wereld om hun heen leiden.

Natuurlijk zijn er ook altijd mensen die gewoonweg doorleven alsof er niets aan de hand is. Een ieder heeft een keuze. Zo kan je blijven vasthouden aan het leven dat je tot nu toe hebt geleefd, waarin vaak wordt vastgehouden aan materiële zekerheden en belangrijk is wat de omgeving daarvan vindt. Het knagende gevoel wordt terzijde geschoven. Daarnaast heb je de keuze om je werkelijke identiteit neer te zetten door af te gaan op wat je voelt en daar iets mee te doen. Hoe dan ook, de geestelijke geboorte maakt een onlosmakelijk onderdeel uit van het leven van een mens. Het geeft je de gelegenheid de drempel over te stappen naar een bewust leven gebaseerd op vrijheid en inzicht. Dit thema komt bijvoorbeeld terug in de films 'The Private Lives of Pippa Lee' uit 2009 en 'The Women' (2008) met respectievelijk Robin Wright Penn en Meg Ryan in de hoofdrollen. In beide films ziet de kijker de hoofdrolspeelster worstelen met de vraag wie zij werkelijk is en wat zij werkelijk wil. Bewustzijn en gezondheid gaan hand in hand. Er zijn nog veel mensen die moeite hebben te aanvaarden dat lichamelijke en geestelijke ziekten en aandoeningen een specifieke psychosomatische achtergrond hebben. Zij zien dat als een gebeurtenis van buitenaf, die je overkomt en

waarop je geen invloed hebt. De reguliere gezondheidszorg functioneert in overwegende mate vanuit deze visie. Daarom is men niet in staat om werkelijk te genezen en zich hoofdzakelijk bezig te houden met symptoombestrijding. Gelukkig is er inmiddels een schat aan informatie beschikbaar over hoe het anders kan. Een standaardwerk is het boek van Christiane Beerlandt 'De Sleutel tot Zelf-Bevrijding, Encyclopedie van de Psychosomatiek, Psychologische Oorsprong-en-Oplossing van 1300 ziekten'. Door de signalen van lichaam en geest serieus te nemen en op de juiste wijze te duiden, is een mens in principe in staat zichzelf te helen. Dit betekent bijvoorbeeld ook dat ziektebeelden of aandoeningen die al generaties lang in een familie aanwezig zijn, kunnen worden getransformeerd. Het lichaam fungeert in feite als een signaal van de ziel. Ter illustratie nemen we de psychologische en emotionele achtergrond van hooikoorts als voorbeeld. Beerlandt schrijft daarover: "*Kernoorzaak: De allergie tegenover je eigen natuur, je aard, wordt geprojecteerd op grassen. Je bindt jezelf immers aan handen en voeten. Je houdt jezelf angstig toe, gefrustreerd, maar boordevol mogelijkheden, verstopt en opgepot als een tomate farcie. Gevoelens worden vastgehouden. Je vertrouwt je eigen natuur niet, je bent er bang van of je voelt je minderwaardig en je durft niet te tonen of je uit te leven, zoals je werkelijk bent. Misschien ook uit angst voor de reactie van de buitenwereld. Zoals jij het stuifmeel uitniest, zo nies jij jouw gaven, jouw natuur, jouw talenten weer uit. Ben je beschaamd om jezelf; denk je niet goed te zijn en je lelijke 'kanten' te moeten verbergen? Zelfverstikking; een vasthouden van energieën die wensen vrij te komen. (...). Kernoplossing: Durf jezelf te beleven in totaliteit; erken je inhoud en ontwik-*

kel je mogelijkheden. Roest niet, maar laat alle energieën vrij stromen. Durf ten volle je Natuur te beleven en perk je niet langer in. Aanvaard jezelf voor honderd procent en weer trots op elk uniek detail van jouw specifieke zijn, dat door niemand te vervangen is. Zoek het mooie in de eerste plaats in jezelf en sluit je niet langer af. Bevrijd jezelf uit deze afzondering (...).” De Amerikaanse medicus en auteur Deepak Chopra werkt in zijn gezondheidscentrum in Californië ook volgens deze meer omvattende (holistische) aanpak.

Huwelijk en Partnerrelaties

De keuze voor een partner verloopt in feite volgens dezelfde systematiek als die waarop de keuze voor carrière en werk wordt gemaakt. Deze keuzes worden doorgaans gemaakt op een moment dat de persoon daartoe niet volledig is geoutilleerd. Dat wil zeggen wanneer onbewuste gedragspatronen vanuit het denken, het ego en de buitenwereld de boventoon voeren. Dit brengt met zich mee dat de kans op blijvend succes, in voor- en tegenspoed, niet per definitie is gegeven. Dit verklaart ook waarom zoveel huwelijken en relaties tussentijds eindigen. Bij hoger opgeleiden inmiddels twee op de drie. Aan relaties die op deze factoren zijn gestoeld, ontbreekt de innerlijke component. Kenmerkend daarvoor is dat de een iets invult wat de ander zich op dat moment nog niet kan geven. Dat kan bijvoorbeeld te maken hebben met drijfveren als erkenning, vertrouwen, macht, verwantschap, zekerheid, geruststelling of bewondering. De invulling van deze drijfveren geschiedt via het beeld dat men van de ander heeft. Het is algemeen bekend dat wanneer de periode van verliefdheid is geëindigd, partners de neiging hebben terug te vallen in hun oude vertrouwde gedragspatronen. Tegelijkertijd blijkt het beeld dat partners van elkaar hadden, namelijk dat de een de ander gelukkig zal maken door in te vullen wat hij of zij aan emotionele ontwik-

keling zichzelf nog moet verschaffen, een illusie te zijn. Een relatie die is gebaseerd op wederzijdse emotionele of intellectuele afhankelijkheid werkt op de lange duur niet. De basis daarvan is onzuiver. De relatie die wel werkt is er een waarbij partners niets (meer) van elkaar hoeven; geen erkenning, geen waardering of wat dan ook. Ieder is zelfbewust, gelukkig met zichzelf en in staat zijn eigen leven te leiden. Deze mensen zijn in staat elkaar te ontmoeten in de liefde vanuit volledige onafhankelijkheid ten opzichte van elkaar. Geen ander belang, dan de continuïteit van de liefde, speelt daarin een rol. Liefde in de betekenis van onvoorwaardelijke liefde, waarin de andere persoon de volledige onvoorwaardelijke ruimte en vrijheid schept en krijgt om zichzelf te kunnen zijn. Mocht je in een relatie zitten of terechtkomen waarin het niet meer werkt, dan is de enige oplossing om met jezelf aan de slag te gaan en inzicht in de oorsprong van de problematiek te krijgen. Het maken van verwijten aan het adres van de ander vanuit woede of verongelijkheid, is zinloos. Jij bent immers de schepper van je eigen leven, zoals jouw partner dat van zijn of haar leven is. Het beste wat je kunt doen, is om wat moois van je leven te maken. De rest komt dan vanzelf. Het is aan de andere partner te besluiten of en in hoeverre deze (ook) bereid is verantwoordelijkheid voor zichzelf en dus voor de relatie te nemen. In deze keuze dient de partner volledig vrij te worden gelaten. Bewustwording kan niet worden afgedwongen. Deze is gebaseerd op vrijwilligheid. Dat heeft mede te maken met het gegeven dat ieder zijn eigen tempo van ontwikkeling heeft. Iemand moet er aan toe zijn. Anders werkt het niet. Tot slot van dit hoofdstuk volgt hierna een citaat

van Byron Katie: *“De enige manier om je verbonden te voelen met je partner is door je te bevrijden van de overtuiging dat je iets van hem wilt en jezelf dan volledig aan hem te geven. Dat is ware verbondenheid. Geven zit in onze aard, maar we weten niet meer wat we moeten geven. De waarheid die je voelt, dat is waardoor ik me met jou verbind, dat is waarmee je me raakt en je raakt me op zo’n intieme manier dat ik er tranen van in mijn ogen krijg. Ik weet niet wat het is dat je doet, maar ik heb me met jou verbonden en jij hebt geen keuze. En ik kan het keer op keer doen, eindeloos, moeiteloos. Het heet de liefde bedrijven.”*

Individualisme

Volgens politici zou de toegenomen individualisering van mensen de oorzaak van een groot aantal maatschappelijke problemen zijn. Het gevoel van onveiligheid en de vermeende agressie op straat worden aan deze ontwikkeling toegeschreven. Dit is onzin. Onderzoeken tonen juist het tegenovergestelde aan. Op dit punt wordt verwezen naar het artikel van geluksprofessor Ruut Veenhoven in *Psychologie Magazine* van januari 2000. Het verband wordt uitsluitend gelegd omdat vanuit het belang van de staat bezien individualisme een onwenselijke ontwikkeling is. Alle individuen afzonderlijk vallen op den duur namelijk niet meer effectief te controleren. Dit in tegenstelling tot een meer collectief georganiseerde samenleving, zoals Nederland die voor en na de Tweede Wereldoorlog met de verzuiling heeft gekend. In dat geval zorgden de leiders van de groep voor controle op de leden van haar gemeenschap. Individualisme is een logische ontwikkeling van het leven van de mens hier op aarde. Het leidt ons naar een nieuwe beschaving. Vanuit de menselijke natuur, in de betekenis van de combinatie van menselijke eigenschappen beschouwd, kan een mens slechts zijn eigen leven leiden. Ieder individu geeft inhoud aan zijn leven door te denken, te voelen en te handelen. Denken is geen automatisch proces. Hieraan ligt een keuze, een besluit,

ten grondslag. Dit wordt ook wel de vrije wil genoemd. Geen mens kan een ander dwingen om de keuze te maken of dat proces van hem overnemen. Niemand kan succesvol een anderms leven leiden. Dat kan die persoon alleen zelf. Het beste wat een mens daarom voor een ander kan doen, is hem niet belemmeren van de vruchten van zijn denken en zijn handelen te genieten, noch hem beschermen tegen de negatieve gevolgen van zijn handelen. Alleen op deze manier leert iemand in vrijheid te leven en zijn eigen geluk en welzijn te realiseren. Dit betekent ook dat een mens maar één verantwoordelijkheid heeft: die voor zichzelf. Iemand kan er vervolgens voor kiezen in afhankelijkheid van anderen te leven of juist onafhankelijkheid na te streven. Omtrent een ieders individuele keuze past geen oordeel. De keuze die iemand maakt, is - zo mag je aannemen - ingegeven door zijn streven naar persoonlijk geluk en welzijn. Ieder probeert dat op zijn manier te bereiken. Al doende leert men.

Individualisme vindt zijn begrenzing in het dreigen met of uitoefenen van dwang en geweld ten opzichte van een andere persoon. Het leven is de mens geschonken om er naar eigen inzicht, dus niet naar dat van anderen, het beste van te maken. Dat leven en de keuzes die daaraan ten grondslag liggen evenals de ervaringen die dat oplevert, behoren daarom door anderen te worden gerespecteerd. Dit verklaart waarom een menselijke samenleving niet maakbaar is. De vrije wil van de mens belemmert dat.

Jaar 2012

Het jaar 2012 luidt een nieuw tijdperk in. Hiërarchie maakt plaats voor gelijkwaardigheid, wantrouwen voor vertrouwen. Deze voorspellingen zijn terug te vinden in diverse esoterische beschouwingen.

Het is niet zonder reden dat er sinds begin jaren negentig van de vorige eeuw steeds meer aandacht is gekomen voor esoterie; het levensbeschouwelijke. Sinds die tijd zijn er talloze (zelfhulp)boeken geschreven over bewustwording, spiritualiteit en het bovenzintuiglijke. Naast de Intelligentie Quotiënt, zijn ook de Emotionele Quotiënt en Spirituele Quotiënt in ons dagelijks leven geïntroduceerd. De toegenomen aandacht voor de immateriële kant van het leven heeft een oorsprong. Deze is gelegen in de overgang van de aarde en alles wat daarop leeft naar een nieuw 'astrologisch' tijdperk. In de Gregoriaanse kalender, de kalender van 12 maanden, is er sprake van de overgang van het Vissentijdperk naar het Aquariustijdperk. Een astrologisch tijdperk duurt ongeveer 2160 jaar. Inmiddels staat de lente-equinox, 2000 jr. na Christus, op het punt om vanuit het teken 'Vissen' over te gaan naar het volgende sterrenbeeld 'Waterman' (Aquarius). De 'feitelijke' astronomische overgang van het 'Vissen- naar het Aquariustijdperk' vindt in de periode 2010-2012 plaats. In de Galactische Kalender van de Maya's begint op 21 de-

cember 2012 de Vijfde Cyclus. Deze datum markeert het einde van de grote kalender en van de cyclus van dertien zogenoemde 'baktuns', waarna de aarde begint aan de 'periode van de vijfde zon'. Volgens de berekeningen komen op die dag onze aarde en de zon op één lijn met elkaar in het hart van de Melkweg. Volgens sommigen zou je dan technisch een soort nultoestand krijgen in de draaiingen van de elektromagnetische velden van ons zonnestelsel. Deze toestand zou mogelijk drie dagen kunnen duren; drie dagen van leegte en duisternis. Daarna zouden de magnetische polen zich kunnen omkeren.

Er zijn inmiddels aanwijzingen dat het aardmagnetisch veld van de aarde, uitgedrukt in Gauss eenheden, de afgelopen 130 jaar met een gemiddelde van 6% per 100 jaar is gedaald. De klimatologische veranderingen die zich nu voordoen, zouden hiermee nauw samenhangen. Door een natuurlijke correctie in de 'polarisatie' van de Aarde zouden continenten en zeeën gedeeltelijk gaan veranderen. Ook het trillingsniveau van de aarde is aan het veranderen. De Schumanfrequentie (de basis pulsatie) van het aardoppervlak schommelde vanaf de jaren tachtig van de vorige eeuw altijd rond de 7,83 Hz. Inmiddels zijn er data bekend van rond de 13 Hz. De overgang is dus energetisch van aard. Minder magnetisme geeft de mens eenvoudiger toegang tot zijn gevoel en zijn onderbewuste. Een hogere basis pulsatie versterkt ons waarnemingsvermogen. Het leven om ons heen zal sneller reageren op de elektromagnetische trilling die wordt uitgezonden. Deze overgangsfase zal in totaal circa 500 tot 600 jaar duren. Giep van Werven schrijft in zijn boek 'Een korreltje vertrouwen en een halve gram moed' over deze verandering het vol-

gende: *"De nieuwe kosmische trilling veroorzaakt een schok op aarde die je kunt vergelijken met het volgende voorbeeld. Als je gewend bent huizen te bouwen van tentdoek omdat het tot nu toe alleen kleine hagelsteentjes regende, en er vindt een verandering plaats waardoor er ineens baksteken uit de lucht komen vallen, dan stort je huis in en ben je toe aan een steviger constructie. De oude vertrouwde structuren passen straks niet meer. De wereld komt in een complete chaos terecht. Daar maken we nu al de eerste symptomen van mee. (...) De extremen die er altijd al waren worden veel breder uitgemeten en komen veel duidelijker naar voren. Dat levert oorlog, agressie en haat op, hetgeen nu al merkbaar is. De meeste mensen hebben absoluut niet in de gaten wat er gebeurt, maar ze reageren wel, al weten ze niet waarop. (...) We krijgen een hele nieuwe orde. Aan een nieuwe orde gaat altijd chaos vooraf. (...)"* Voorts schrijft Van Werven: *"Door die veranderende constellatie komt er een andere trilling over de aarde; deze wordt intelligenter, de trillingssnelheid wordt hoger. Dat heeft directe gevolgen voor al het leven op aarde. Alles wordt straks collectief opgenomen in die nieuwe trilling. De mens, nu en straks, moet daar ontvankelijk voor zijn in zijn energetische samenstelling en wordt energetisch dus ook intelligenter. Kijk maar naar de kinderen die afgelopen decennia zijn geboren. Zij reageren anders dan hun ouders of grootouders omdat zij al geëquipeerd zijn met die hogere trilling."* Het Vissentijdperk stond in het teken van 'individualisme, idealisme, fundamentalisme, leiderschap en volgzzaamheid'. In de vierde cyclus van de Maya's stond de mannelijke energie centraal. De vijfde Mayacyclus staat in het teken van de samensmelting van de vrouwelijke en mannelijke energie waarbij samenwerking en eenheid centraal zullen staan. Deze periode staat in het teken van balans en harmonie in plaats van

conflicten, polariteit en hiërarchie. Hugo de Vries schrijft. *“Het Aquariustijdperk zal het tijdperk van ‘synthese’ zijn. Wat in het huidige tijdperk tot verdeeldheid heeft geleid, zal uiteindelijk weer willen samensmelten en tot ‘eenheid’ willen komen. Het zal vooral het tijdperk zijn waarin aspecten als ‘vrijheid, liefde en verbroedering’ nader tot uitdrukking gebracht zullen worden en waarin ‘harmonie en evenwicht’ centraal in het leven van de mens zal komen te staan. Hetgeen uiteindelijk allemaal zal leiden tot een bepaalde vorm van ‘groepsbewustzijn’. Een vorm van groepsbewustzijn dat zich overal ter wereld zal laten gelden. Maar vooralsnog is het Aquariustijdperk een tijdperk van ‘transformatie’, een transformatieproces dat zich zowel evolutionair als klimatologisch aan het voltrekken is. Emotioneel zijn de veranderingen nu al duidelijk merkbaar, de roep om ‘vrijheid’ is alom ter wereld steeds duidelijker aanwezig. Nog nooit heeft de aarde en de mensheid zo geschreeuwd om vrijheid. Nog nooit in de geschiedenis is de mensheid zo verenigd geweest via de communicatiemiddelen die we nu kennen en ontstaat er mondiaal een roep naar ‘eenheid en eenwording’.”* Doe met deze informatie wat je ermee wilt doen. Door het te onderzoeken activeer je jouw vermogen te denken en te voelen en kan je werkelijk tot inzicht omtrent dit onderwerp komen. Door het zonder meer af te wijzen, ontnem je jezelf de mogelijkheid tot inzicht te komen en schep je mogelijk gevolgen die je juist zou willen voorkomen.

Kinderen en Opvoeding

Bewuste mensen zijn in staat bewuste kinderen op te voeden. Onbewuste mensen voeden onbewuste kinderen op. Alleen datgene wat je weet en zelf hebt ervaren kun je immers overdragen aan een ander. Dit besef kan (aspirant-) ouders een gevoel van een grote mate van verantwoordelijkheid geven. Iedereen wil toch het beste voor zijn kind? Bestaat dat beste eruit dat je emotionele blokkades, angst, belemmerende gedrag patronen en overtuigingen aan je kind overdraagt? Of bestaat dit beste eruit dat je als ouder in staat bent het kind te laten ervaren wat er in hem zelf plaatsvindt door het daarvan vrij te houden? Iedere ouder streeft vanzelfsprekend naar het laatste door naar beste weten en kunnen zijn taak uit te voeren. De realiteit leert ons echter dat weinigen in staat zijn hun kind dit beste te geven, omdat zij zelf nog niet zover zijn. Van ouders die in de twintig of in de dertig zijn, valt dit eigenlijk ook nauwelijks te verwachten. Zij zijn doorgaans ook zelf nog bezig zich in de maatschappij neer te zetten. Voor sommige opvoeders is het daarom te overwegen om het kind omstreeks zijn achttiende levensjaar een coachingstraject aan te bieden. Dit geeft het kind de gelegenheid om emotioneel op eigen benen te staan. Het doel van deze coaching zou moeten zijn het kind inzicht te geven in de emoties, belemmerende overtuigingen en conditioneringen die

door de vader en de moeder op hem zijn geprojecteerd, en om het kind daarvan los te maken. Vanuit deze (stevige) basis kan het kind dan vervolgens inhoud geven aan zijn studie, carrière en partnerrelaties.

Het doel van opvoeden is het kind, het individu, dat in het leven van beide ouders is geboren, in staat te stellen om op eigen benen in het leven te staan vanuit het besef wie hij werkelijk is. Dus met zo min mogelijk emotionele schade en ego. De oorspronkelijkheid van het kind dient voorop te staan. De kans van slagen is groter als ouders het kind zoveel mogelijk kunnen laten zijn wie hij of zij is. Dat wordt bereikt door zo min mogelijk je best te doen. Dat betekent niet dat beide ouders hun specifieke rol dienen te onderschatten. Tot circa het zevende levensjaar van het kind hebben beide ouders een belangrijke rol te vervullen; de moeder als expressie van liefde en genegeheid en de vader als de persoon die de daadwerkelijk de grenzen stelt waarbinnen het kind veilig en vrij mag acteren. Binnen dit kader kan het kind dan de wereld ontdekken, mag hij zich zo vaak als nodig een buil vallen en zijn kleren vuil maken. Zonder daarbij voortdurend te worden geconfronteerd met mededelingen wat hij wel of niet mag. Overbezorgdheid werkt contraproductief. De meest effectieve vorm van opvoeden wordt bereikt als gewenst gedrag wordt beloond en ongewenst gedrag wordt genegeerd.

Geen mens is hetzelfde. Dit betekent dat het weinig zinvol is het kind te modelleren naar het beeld dat de ouders of hun omgeving van het kind hebben. Geen individu, dus ook het kind niet, is iemand anders bezit. Het kind is van zichzelf. Vanuit dat besef rust op de ouders slechts de

taak het kind een veilige omgeving te bieden om kennis te maken met de dualiteit van deze wereld en zichzelf daarin als denkend en voelend mens neer te zetten. In dat proces spelen de onverwerkte emoties, frustraties of belemmerende overtuigingen van de ouders geen rol. Voor het kind en het proces dat hij is aangegaan, hebben die geen toegevoegde waarde. Het kind heeft al genoeg aan zichzelf. Gelukkig bezitten veel 'nieuwetijds' kinderen al vanuit zichzelf meer wijsheid om met het leven om te gaan. De uitdaging van de ouders en de maatschappij is dan wel om dat te herkennen en daarmee op de voor deze kinderen juiste manier om te gaan. Daarvoor is het nodig dat nieuwe structuren en referentiekaders worden ontwikkeld.

Laissez faire, laissez passer

(Laat maar doen, laat het maar gebeuren)

Laissez faire is een sociaal systeem dat is gebaseerd op de filosofie van non-interventie. Intervenieren wordt hier gedefinieerd als de tussenkomst van menselijk handelen, in casu door politiek en overheid, via de toepassing van dwang en geweld. Laissez faire is gebaseerd op de idee van vrijheid, vrije markt en de werking van natuurlijke processen. Kenmerk van laissez faire is de vrijheid die mensen hebben om hun leven naar eigen inzicht inhoud te geven, zonder een interveniërende elite met hun nimmer aflatende stroom aan geboden, verboden en ongewenste producten. Er bestaat vandaag de dag geen enkele praktische of intellectuele belemmering voor mensen om de controle over hun eigen leven te nemen. Rond de laissez faire samenleving bestaan een aantal belemmerende overtuigingen. Deze zijn niet gebaseerd op feiten, maar vinden hun oorsprong in aannames en in propaganda door pro-staat filosofieën, zoals de sociaaldemocratie en het communisme. Voor een goed begrip is het in de eerste plaats van belang te realiseren dat de staat zaken zoals onderwijs, wetenschap, gezondheidszorg, volkshuisvesting of veiligheid niet beter of goedkoper kan organiseren dan private initiatieven in een vrije marktomgeving. Dat de overheid het monopolie op deze terreinen heeft, betekent niet dat deze daar per definitie ook thuishoren of dat zij

niet meer onder kunnen worden gebracht bij de mensen zelf. De overheid is vanuit haar aard bezien niet toegestemd om educatief, dienstverlenend of organiserend bezig te zijn. De overheid is zoals al eerder gezegd 'an agency of coercion'. Zij is uitsluitend gericht op het uitoefenen van dwang en geweld ten opzichte van haar burgers ten gunste van haar politieke machthebbers. Dat is werkelijk het enige kenmerk dat haar onderscheidt van de rest van de samenleving. De overheid is immers niets anders dan een verzameling private personen, die over anderen regeren. De afgelopen decennia is duidelijk geworden dat hoe meer de staat zich met dit soort zaken bemoeit, hoe beroerder de kwaliteit daarvan wordt en hoe meer belastinggeld het de burgers kost om deze incompetentie in stand te houden. Zo komen kinderen slechter opgeleid en geïndocctrineerder van school dan ooit tevoren. En de gezondheidszorg is veranderd in een bureaucratische nachtmerrie, die ten koste gaat van de hulp aan patiënten. Er zijn klassiek liberalen die beweren dat de staat er belang bij heeft om de door haar gemonopoliseerde zaken zo slecht als mogelijk te organiseren. Dat betekent namelijk dat haar rol op deze terreinen gewaarborgd blijft. Een andere reden voor het wanpresteren van de overheid heeft te maken met het feit dat zij als monopolist niet functioneert in een vrije en concurrerende markt-omgeving. Daardoor krijgt zij geen enkel signaal vanuit de markt omtrent de kwaliteit en prijs van haar producten en diensten of de daadwerkelijke behoefte van haar klanten. Dat is ook de reden dat het bij de overheid gaat om vorm in plaats van inhoud. Nogmaals, het enige wat de overheid onderscheidt van de rest van de samenleving

is dat zij gehoorzaamheid afdwingt door middel van het dreigen met of uitoefenen van dwang en geweld. In de marktsector gaat het daarentegen om overtuigen, keuzevrijheid en vrijwilligheid. In de private sector heeft inhoud prioriteit boven vorm. Murray N. Rothbard (1926-1995) schrijft in zijn boek 'The Ethics of Liberty' dat een overheid niet meer of minder is dan een dief door haar burgers te dwingen belasting aan haar te betalen. En een moordenaar door via haar krijgsmacht imperialistische oorlogen te voeren, waarbij altijd weer onschuldige burgerslachtoffers vallen. Tegen laissez faire wordt hoofdzakelijk ingebracht dat in een dergelijke samenleving het recht van de sterkste zal gelden. Als hiermee wordt bedoeld de sterkste dwang en geweld op anderen toepassen of daarmee dreigen, dan is dit verboden gedrag, dat strafrechtelijk is gesanctioneerd.

Waarom zou het strafrecht niet gelden in een laissez faire samenleving? Als hiermee wordt bedoeld dat deze 'sterkten' economisch actief zijn en anderen mensen (klanten, werknemers of zakenrelaties) onredelijk behandelen of hun slechte producten of diensten leveren, dan is te verwachten dat zij met de consequenties van hun handelen zullen worden geconfronteerd. Bijvoorbeeld, als de media hieraan aandacht besteden en klanten, werknemers en zakenrelaties ervoor kiezen om voor een ander bedrijf te werken of met een concurrent in zee te gaan. Als hierbij wordt gerefereerd aan de misstanden tijdens de industriële revolutie, dan geldt dat dit een hoofdstuk in de geschiedenis is geweest, dat zich niet zal herhalen omdat de mens en de samenleving zich op basis daarvan verder hebben ontwikkeld. Als hiermee wordt bedoeld

dat aan de verzorgingsstaat, zoals wij die nu kennen, een einde komt, dan zou dat best zo kunnen zijn. Daar komt dan een systeem voor in de plaats dat vanuit zijn aard volledige werkgelegenheid kent en welvaartscheppend is. Aan de andere kant is het de vraag of het werkelijk van beschaving getuigt om, zoals dat nu het geval is, mensen doelbewust te leren dat zij zonder overheidshulp niet kunnen overleven. Of dat zij geen verantwoordelijkheid voor zichzelf behoren te nemen. Waarom is het beschaafd om mensen gevangen te zetten in een armoedeval? Welke toegevoegde waarde heeft het voor een maatschappij om zieligheidsdenken te cultiveren? Naar welk welvaartsniveau leidt zieligheid en slachtofferschap ons eigenlijk? Ook op dit punt is er weer sprake van politieke moraliteit; de staat heeft er belang bij dat zoveel mogelijk burgers afhankelijk van haar zijn. Dit verbreedt haar machtsbasis. Natuurlijk is er in een *laissez faire* samenleving ook een sociaal zekerheidstelsel. Deze zal alleen op een andere leest zijn geschoeid. Niet slachtofferschap en zieligheid, maar empowerment zal daarbij voorop staan. Empowerment in de betekenis van het gebruik maken en ontwikkelen van persoonlijke kwaliteiten en capaciteiten om in economisch en sociaal opzicht actief gestalte te geven aan het eigen leven en dat van de gemeenschap waarvan men deel uitmaakt. Zieligheid en slachtofferschap zijn ideeën van het menselijk verstand. In de natuur kom je deze niet tegen. Ooit een pinguïn of een groep antilopen zich zielig zien gedragen? Het ligt in de aard van ieder levend wezen en dus ook van de mens om actief deel te nemen aan het leven, vanuit de eigen kwaliteiten en capaciteiten. In een volledig vrije markteconomie is er

voor iedereen een plek. Iedereen zal daarin ook op zijn waarde worden geschat. Voor de werkelijk noodlijdenden is er dan overigens nog altijd het vangnet van de *charitas*. Geen beter particulier initiatief dan liefdadigheid, de mens heeft namelijk behoefte om goed te doen. Waarom zou deze behoefte in een *laissez faire* samenleving afwezig zijn? Waarschijnlijk zal juist van het tegenovergestelde sprake zijn. In een *laissez faire* samenleving hebben mensen meer geld tot hun beschikking. Er hoeft immers geen, of veel minder belastingen aan de overheid te worden afgedragen omdat zij geen of veel minder monopolies heeft die met belastinggeld dienen te worden gefinancierd. Zelfs in de huidige tijd, waar in Nederland circa 30% van het bruto nationaal product wordt besteed aan sociale bescherming en de belastingdruk meer dan 50% van het bruto inkomen bedraagt, vindt iedereen nog wel een potje om degene die door calamiteiten worden getroffen, te ondersteunen. Zie de initiatieven voor de slachtoffers van de Tsunami van 2006 of de aardbeving in Haïti in 2009. Daarbij komt dat er in welke samenleving dan ook er altijd sprake zal zijn van relatieve armoede ten opzichte van de gemiddelde levensstandaard. In de huidige samenleving is 'armoede' door politici gemoraliseerd als onwenselijk. Een situatie van relatieve armoede of schaarste is evenwel onlosmakelijk verbonden met het leven hier op aarde. Zoals overvloed dat ook is. Zonder armoede of schaarste bestaat er geen besef van rijkdom en overvloed. Deze tegenstelling kan onmogelijk door menselijk handelen worden opgelost. De communistische experimenten zijn niet voor niets mislukt. Zoals destijds het concept 'regeren over anderen' is gebaseerd op een idee

waaraan de mensheid inhoud heeft gegeven, zo kunnen op dezelfde voet de ideeën verbonden aan de filosofie van laissez faire – vrijheid en vrije markt – in onze samenleving worden geïntroduceerd.

Dat oude bestaande kaders dienen te worden vervangen door nieuwe, spreekt voor zich. De mens is creatief en intelligent genoeg om vanuit geleidelijkheid deze overgang te realiseren. Allereerst is het van belang te beseffen en te aanvaarden dat vanuit de aard en natuur van de mens deze in volledige vrijheid behoort te leven. Alleen vanuit vrijheid kan een mens tot volledige zelfontplooiing en wasdom komen. De laissez faire samenleving faciliteert de mens hierin. De mens is dan vrij om die keuzes te maken waarvan hij verwacht dat deze zijn geluk en welzijn zullen vergroten. In het systeem waarin over hem macht wordt uitgeoefend, wordt de mens juist in zijn ontwikkeling belemmerd. Als slaaf dient hij zich uitsluitend te richten op dat wat van hem wordt verlangd.

Moraliteit

Moraliteit, het oordeel over goed en fout, is een menselijke uitvinding. In de natuur is het oordeel afwezig. De natuur en het universum waarin wij leven, zijn neutraal. Daar is het zoals het is. Laat je het oordeel over mensen of gebeurtenissen achterwege, dan ontstaat er ruimte voor nieuwe ervaringen en inzichten. Het oordeel is een vrucht van ons denken, gevoed door angst, en houdt de mens slechts gevangen in het eigen veilige referentiekader, afgescheiden van de rest van de wereld. Je bevordert bewustzijn door de realiteit onbevooroordeeld onder ogen te zien. Waarom mag het niet zijn zoals het is? Vanuit weerstand tegen de realiteit transformeert niets, maar wordt juist vastgehouden aan een denkbeeldige realiteit. Omdat moraliteit een uitvinding van de mens is, is de vraag welke bijdrage het oordeel over goed of fout de afgelopen eeuwen heeft geleverd aan het geluk en de ontwikkeling van de mens. Wat is met andere woorden de toegevoegde waarde geweest van een gedachte die zegt dat je iets niet mag doen of denken omdat God, de samenleving, de staat of traditie vinden dat dit fout is? Wat is goed? Wat is fout? En waarom zou iets goed of fout zijn? Wie bepaalt dat? En waarom is de morele code van God of de staat superieur boven de morele code van een individu? Het enige doel van het individu is toch om

voor zichzelf een gelukkig en vreugdevol leven te scheppen? Wat is daar fout aan? Waarom zou deze persoon in dat streven tegelijkertijd de last van de hele wereld op zijn schouders moeten dragen? Waarom is dat goed? Wat is er goed aan dat mensen zichzelf opofferen voor het welzijn van anderen of de samenleving? Wie is de samenleving? En wat heeft de samenleving eraan gedaan om zichzelf gelukkig te maken? Wat heeft de samenleving eraan gedaan om de persoon die zich voor haar opoffert, gelukkig te maken? Waarom is het fout dat een persoon zich uitsluitend richt op de realisatie van zijn eigen geluk? Waarom is dat egoïstisch? Waarom is egoïsme slecht? Wat is er goed aan altruïsme en zelfopoffering?

Altruïsme is de filosofische doctrine die zegt dat alles wat een individu doet uit betrokkenheid voor het welzijn van anderen goed is, maar dat het slecht is als dit handelen is ingegeven uit eigen belang. Zelfopoffering ten koste van het individu is door religies altijd als een van de grootste deugden beschouwd. Het is bestempeld als het moreel juiste handelen. Waarom is dat? Het antwoord op deze vraag is dat deze moraliteit de kerk de mogelijkheid geeft om mensen in afhankelijkheid te houden en om op basis daarvan inkomsten te genereren. De kerk, maar ook de staat zijn immers volledig afhankelijk van wat individuen bereid zijn aan arbeid, geld en bezittingen aan hun te geven. Als dit weggeven tot een van de grootste morele deugden van een mens hier op aarde wordt beschouwd, dan is succes op een blijvende stroom van inkomsten en continuïteit wel verzekerd. Deze 'iets-voor-niets' doctrine is het ideaal van al diegenen die parasiteren op de reële arbeidsinspanningen van anderen. Ayn Rand omschrijft

dit als volgt: *“De vraag is niet of wij slaaf zijn voor een ‘goed’ doel of voor een ‘slecht’ doel. De vraag is niet dictatuur door een goede bende of door een slechte bende. De vraag is vrijheid of dictatuur.”* Altruïsme en zelfopoffering, in de hedendaagse politiek dus ook wel verpakt als solidariteit, leiden evenwel tot hypocrisie. Het is een weg zonder toekomst. Het is een weg naar de dood. Beide doctrines leren immers dat de belangen van het individu tegengesteld zijn aan het belang van anderen en dat het enige juiste moreel is om het eigen belang op te offeren ten gunste van anderen. Dit betekent dat alles wat praktisch en voordelig is en bijdraagt aan het persoonlijk geluk en welzijn van een individu, immoreel is en alles wat hem hierin belemmert, moreel goed is. Dit leidt vanzelfsprekend tot een niet op te lossen tegenstelling. Een mens kan dus nooit moreel juist én tegelijkertijd voor zichzelf praktisch en welzijn scheppend bezig zijn. Deze dualiteit zet de mens tegen zichzelf op. Hij wordt zijn eigen vijand. Dit conflict kan niet anders worden opgelost dan door hypocrisie. Veel initiatieven rondom nieuwe thema's als milieu en duurzaamheid, getuigen hiervan. Deze thema's zijn gemoraliseerd. Dit leidt ertoe dat particulieren, bedrijven en instellingen allemaal doen alsof zij er heel druk mee zijn. Op het niveau van de samenleving is moraliteit niets anders dan een van de subtielste vormen van manipulatie van menselijk gedrag. De regerende elite, de kerk, en allerlei maatschappelijk initiatieven ter verbetering van het welzijn van de mens en de wereld waarin hij leeft, ontnemen hun bestaansrecht aan altruïsme en zelfopoffering. Of om Ayn Rand te citeren: *“Socialisme is de doctrine dat een mens geen recht heeft om voor zichzelf te leven, dat zijn leven en*

zijn werk niet aan hem behoren maar aan de maatschappij, dat zijn dienstbaarheid aan de maatschappij de enige rechtvaardiging voor zijn bestaan is en dat de maatschappij zich van hem mag ontdoen op welke manier het wenst ten gunste van wat men als het eigen tribale, collectieve belang ziet. Er is geen verschil tussen communisme en socialisme, behalve in de middelen om hetzelfde uiteindelijke resultaat te bereiken: communisme wil mensen tot slaaf maken via geweld, socialisme via het stemhokje. Het is slechts het verschil tussen moord en zelfmoord.”

In het proces van persoonlijke bewustwording levert deze vorm van moraliteit je niets op. Vanuit de menselijke natuur beschouwd is er maar één moraliteit. Het leven is de mens gegeven om er het beste van te maken door persoonlijk geluk en welzijn te realiseren en ten volle de vruchten daarvan te plukken. Alleen als je handelt op basis van je vermogen te denken en te voelen, kan je een gelukkig en welvarend leven scheppen. Dit betekent dat al datgene wat dat leven bevordert, goed is en dat al datgene wat dat leven schade toebrengt of vernietigt, fout is. Iemand die leeft vanuit zijn eigen belang, offert zichzelf niet op en vraagt anderen niet om zich voor hem op te offeren. Tussen mensen die leven vanuit deze moraliteit ontstaat ook geen belangenconflict. Het is immers niet in het belang van alle partijen om zich voor de ander op te offeren. Dit is de enige objectieve morele standaard voor het menselijk leven.

Natuurlijke processen

De natuur wordt ook wel omschreven als ‘de wereld zoals die is zonder mensen, met name de dieren en planten’. In deze omschrijving wordt onderscheid gemaakt tussen enerzijds de dieren en planten en anderzijds de mens. Dit veronderstelt een tegenstelling, een afgescheidenheid, die in werkelijkheid niet bestaat. De mens maakt net zoveel onderdeel uit van de natuur hier op aarde als alle andere levende wezens. Dat de mens beschikt over een vrije wil en zich de afgelopen eeuwen in dorpen en steden is gaan vestigen en een bepaalde industriële en technologische ontwikkeling heeft doorgemaakt, wil niet zeggen dat zij vanuit haar aard niet meer met de natuur is verbonden. Voor zijn voortbestaan is de mens net zo afhankelijk van het klimaat en de ecosystemen van dieren en planten als deze dat zelf zijn. Alles wat hier op aarde leeft, groeit en bloeit, is met elkaar verbonden. Het leven op aarde is continue aan verandering (evolutie) onderhevig door natuurlijke processen. Zo is er het proces van de natuurlijke selectie. Deze zorgt ervoor dat eigenschappen die een bepaalde soort voordeel bieden, vaker voor gaan komen. Dit proces waarborgt het voortbestaan van een levend organisme in een voortdurend veranderende omgeving. De term ‘survival of the fittest’ heeft betrekking op dit proces van natuurlijke selectie. Aan de basis hiervan ligt de natuurlijke variatie.

Darwin heeft geconstateerd dat elk individu binnen een soort, dus ook de mens, anders is. Vanuit deze diversiteit vindt de overleving van de soort plaats. Het evolutieproces in de natuur is een willekeurig proces en gericht op de concrete leefomgeving van een soort, die voortdurend aan verandering onderhevig is. Het proces van zelfbewust worden leidt tot het inzicht dat deze natuurlijke processen en de hieraan ten grondslag liggende universele en scheppende intelligentie van toepassing zijn, ook op de mens en alle door deze ontwikkelde sociale en maatschappelijke systemen. Hoe graag sommigen dat ook zouden willen, deze intelligentie is door de mens niet te manipuleren of te beheersen. Alles, maar dan ook werkelijk alles dat te maken heeft met de mens en de samenleving waarin hij leeft, wordt door deze evolutionaire principes beheerst.

Ook alle door mensen in gang gezette processen kennen hun natuurlijke verloop. Dit betekent dat alles wat door de mens in strijd met deze principes is gecreëerd of in stand wordt gehouden, op weerstand vanuit deze intelligentie kan rekenen. Al het tegennatuurlijke verdwijnt. Dat wat congruent is, blijft. Daar waar de natuur geen oordeel kent, is de mens voortdurend bezig op elke gebeurtenis een stempel van goed of fout te plakken. Daar waar voor de natuur veranderingen een gegeven zijn en het natuurlijk leven erop is gericht zich daaraan aan te passen, verzet de mens zich continue tegen de onvermijdelijke veranderingen in zichzelf, in zijn persoonlijk leven en in zijn zakelijk leven. De vrije markt is een systeem dat werkt volgens de hiervoor genoemde natuurlijke processen. Wat uit balans is, wordt automatisch weer in evenwicht ge-

bracht. Het kent dus zijn natuurlijke verloop. De vrije markt is dynamisch; veranderingen zijn aan de orde van de dag. Zowel aan de zijde van de aanbieders van producten en diensten als aan de kant van de afnemers daarvan. Wil je succesvol, dus voor langere tijd, in dit systeem kunnen functioneren, dan dien je voortdurend in te spelen op deze veranderende omstandigheden. Doe je dat niet, dan verdwijnt je uit de markt. Elk initiatief van marktpartijen of van de overheid om de werking en dynamiek van dit op evenwicht gerichte systeem te beteugelen, leidt tot een verstoring daarvan en juist tot meer weerstand en onevenwichtigheid. Aangezien de markt nimmer volledig kan worden beteugeld, zal deze evenwichtsdynamiek, die tot de natuurlijke ordening van zaken leidt, altijd zijn kracht op andere gebieden blijven uitoefenen. De enige oplossing om deze dynamiek definitief te stoppen is door het systeem te vernietigen waarin wordt geïntervenieerd. Een goed voorbeeld daarvan is de desolate staat waarin eind jaren tachtig de centraal geleide economieën van de voormalige Sovjet Unie en de Oostbloklanden zijn aangetroffen. Deze waren door structurele overheidsinterventie (centrale planning) op sterven na dood. Zoals in de natuur het evolutieproces loopt zoals het loopt, zo werkt dat in ons persoonlijk leven en in de instituten die ons ten dienste staan ook. Tegen de stroom in roeien, is zinloos. De bewuste mens stopt daarmee. Hij vraagt zich af welke verandering nodig is om de weerstand die hij ervaart op te lossen zodat de balans in zijn leven kan worden hersteld en zijn leven weer vanuit moeiteloosheid kan gaan stromen.

Oorsprong van de mens

Over de oorsprong van de mens zijn de bekende religieuze en seculiere verklaringen in omloop. Een van de non-religieuze beschrijvingen hierover is terug te vinden in de Soemerische kleitabletten. Soemerië is de beschaving die circa 4.500 – 4.000 v. Chr. leefde in Mesopotamië. Dit is het gebied gelegen in het zuiden van Irak tussen de rivieren de Tigris en de Eufraat aan de bovenloop van de Perzische golf. Deze kleitabletten zijn grotendeels vertaald door Zecharia Sitchin (1920). In zijn boek uit 1976 'De 12de planeet' vertelt hij hun verhaal.

In de Soemerische kleitabletten zou te lezen zijn dat ongeveer 450.000 jaar geleden een groep mensachtige buitenaardse wezens, genaamd Anoennaki, per ruimtevaartuig op de aarde aankwamen. Zij kwamen van de planeet Nibiru, die ongeveer drie keer zo groot is als de aarde en die de twaalfde planeet van ons zonnestelsel zou zijn. Deze planeet maakt een elliptische baan om de zon van 3.600 jaar. De Anoennaki zouden zijn geland in Mesopotamië, waar zij een hoogwaardige beschaving hebben opgebouwd. Vandaar uit zijn zij de aarde gaan koloniseren en op zoek gegaan naar mineralen, waaronder goud, om deze te gebruiken op hun eigen planeet. De Anoennaki zouden het menselijk ras circa 300.000 jaar geleden hebben geschapen om als slaven in de mijnen te werken.

De Anoennaki zouden het menselijk ras genetisch hebben geconstrueerd uit materiaal van de vrouwelijke Homo erectus, uit Afrika, en een Anoennaki man. De Anoennaki vrouw diende als draagmoeder. In eerste instantie werden uitsluitend mannen geproduceerd. Later vrouwen. Zo'n 100.000 jaar geleden is aan de man en de vrouw de mogelijkheid gegeven zich voort te planten. Nadien is de mens de vrijheid gegeven zich overal ter wereld te vestigen.

Er valt nog heel veel te vertellen over de gezamenlijke geschiedenis van de Anoennaki en de mens, maar daarover zijn vele boeken en artikelen geschreven. In zijn boek 'Regeren vanuit het Duister' van Jim Marrs, beschrijft hij dat veel esoterische kennis met betrekking tot architectuur, bouwkunde, metallurgie, astronomie en geografie uit de tijd van de Anoennaki door overlevering behouden is gebleven. Deze kennis is bijvoorbeeld terecht gekomen bij de Tempeliers. Zij maakten kennis met het verhaal van de Anoennaki tijdens hun opgravingen tijdens de eerste kruistochten onder de tempel van Salomo in Jeruzalem en hoorden dat verhaal ook van de Assassijnen. Sindsdien zou veel van deze kennis verborgen zijn gehouden via het stelsel van 'geheime genootschappen', zoals de Priorij van Sion en de vrijmetselarij. Marrs schrijft verder dat de Tempeliers *'documenten en kunstvoorwerpen hebben gevonden, die gebruikt hadden kunnen worden om kerkelijke tradities te vernietigen juist op het moment dat ze werden gevestigd.'* De katholieke kerk heeft sindsdien alles in het werk gesteld om *'alles wat haar gezag tartte uit te roeien met bijzonder gewelddadige en moordzuchtige middelen'*, zo schrijft Marrs. Dit is een van de belangrijkste redenen dat bovenstaande

informatie de afgelopen eeuwen geen gemeengoed is geworden. Daar kan ook een andere reden voor zijn. Marrs schrijft: *'Juist de immense en aloude macht van de wetende elite – naspeurbaar via het bloed en via filosofie – heeft getracht vrijwel elke belangrijke beweging die ernaar streeft de menselijke capaciteit ten volle tot ontwikkeling te brengen onder zijn macht te brengen, vanaf de tijd lang t voor het vroege christendom tot de new age toe. Aangezien duidelijk is aangetoond dat deze kennis – of dit wereldbeeld – nog steeds stevig ligt verankerd in de hoogste graden van de geheime genootschappen, lijken er maar drie mogelijkheden te zijn: of de kleine ingewijde elite gaat voort rijkdom en macht te verwerven in de hoop contact te krijgen met onze scheppers uit de Oudheid, of ze hebben dat contact al gelegd en worden geleid of gestuurd, of ze zijn de scheppers uit de Oudheid, de Anoennaki.'* Hoe het ook zit, van belang is vast te stellen dat er Soemerische kleitabletten bestaan die een verhaal vertellen. Je kunt dat verhaal en de betekenis daarvan afdoen als nonsens en vasthouden aan wat al eeuwen wordt gepropageerd door politieke en religieuze leiders, of je kunt je ervoor openstellen en het nader onderzoeken.

Populisme en Media

Op Wikipedia wordt het begrip ‘populisme’ als volgt omschreven: *‘Populisme is eerder een politieke stijl dan een ideologie. Het is een discours waar het volk centraal staat; een communicatiewijze die door eender welke ideologische stroming gebruikt kan worden om haar boodschap over te brengen. Ze gaat uit van de onderdrukking van de bevolking door een elite die de staat beheerst, en wil aldus naar een samenleving waar het volk de staat beheert en de staat zo geen instrument van onderdrukking meer kan zijn. Hierbij refereert ze constant aan de economische en sociale status van de ‘gewone man’. Het is moeilijk een sluitende definitie te geven van populisme. Ook wetenschappers als Ghita Ionescu en Ernest Gellner, Margaret Canovan en Paul Taggart kunnen niet met een goede definitie komen. Wel kunnen er kenmerken worden gegeven. Gevestigde politieke partijen hebben soms de neiging nieuwkomers als populistisch te bestempelen. Gewoonlijk zijn die gevestigde partijen echter ook begonnen als gevolg van stemmen uit ‘het volk’. Populisme komt van het Latijnse woord ‘populus’, wat ‘volk’ betekent. Dit woord wordt gebruikt aangezien populisten vaak zeggen in naam van het volk te spreken. De Van Dale beschrijft populisme als volgt: ‘neiging zich te richten naar de massa van de bevolking.’ Uit deze omschrijvingen blijkt dat populisme een bevrijdingsideologie is, gericht op de emancipatie van het volk. Vanuit het perspectief van de politieke en bestuurlijke eli-*

te is het dan ook begrijpelijk dat populisme als iets negatiefs wordt beschouwd. De realisatie daarvan leidt immers onvermijdelijk tot verlies van macht en positie. Aan het besmetten van de term populisme en het demoniseren van de personen die zij daarvan beschuldigen, hebben journalisten en hun media de afgelopen decennia actief bijgedragen. De Nederlandse Vereniging van Journalisten heeft een Code van Journalistiek opgesteld. De preambule daarvan luidt: *'Een betrouwbare en pluriforme journalistiek is van het grootste belang voor de democratische samenleving, die niet goed kan functioneren zonder geïnformeerde burgers en een vrije uitwisseling van ideeën. In die open samenleving komt de journalist het recht op vrije nieuwsgaring toe, én de verantwoordelijkheid het nieuws waarheidsgetrouw, onafhankelijk, fair en met open vizier te brengen.'*

In dezelfde mate als de journalistiek de term populisme negatief is gaan laden, is in de samenleving twijfel gaan bestaan over de onafhankelijkheid en fairness van de berichtgeving. Hoewel de journalistiek altijd al het imago heeft gehad in overwegende mate pro-staat en pro-regerende elite te zijn, is dat sinds de opkomst van Pim Fortuyn in 2001 en Geert Wilders in de Nederlandse politiek ondubbelzinnig bevestigd. Geen kans wordt onbenut gelaten om de stem van het volk, ook wel aangeduid met 'onderbuikgevoelens', af te doen als belachelijk, ongehoord en een gevaar voor de rechtstaat. Dit is pure propaganda en misleiding. Het is immers juist dat de gevoelsorganen van een mens in het onderlichaam zitten. We weten ook dat wat het gevoel aan inzichten produceert, doorgaans juist blijkt zijn. Zou het dan niet verstandiger zijn om hiernaar goed te luisteren? De moderne

journalist denkt daar blijkbaar anders over. Zijn visie op zaken is moreel superieur boven dat van ieder ander. De gedachte dat het leven zich ontvouwt zoals dat is bedoeld, is voor hem onbestaanbaar. Het oordeel over de situatie is altijd direct aanwezig. Voor de journalist is het van belang dat er schuldigen kunnen worden aangewezen. Voor de journalist is het niet te bevatten hoe zo iets kon gebeuren. Voor hem is het duidelijk dat de overheid maatregelen dient te nemen om herhaling te voorkomen. Met deze houding, is de journalistiek in dezelfde valkuil van onbewustheid en macht terechtgekomen als de regerende elite. Het is van hetzelfde laken een pak. Wil de journalistiek in de toekomst nog serieus worden genomen, dan ontkomt men er niet aan om te veranderen en nieuwe inzichten omtrent mens en maatschappij in haar cultuur toe te laten. Dat betekent onder meer dat de termen 'onafhankelijkheid' en 'fairness' opnieuw dienen te worden waargemaakt en dat de aandacht boven alles gericht dient te zijn op de waarheid in plaats van het oordeel.

Qui rogat, non errat

(Wie vraagt, dwaalt niet)

Vragen stellen lijkt uit de mode te zijn. Hoe vaak hoor je in de media, op het werk of in je directe omgeving nog iemand een zin beginnen met wie, wat, waar, wanneer en hoe? Als het goed gebeurt, dan eindigen deze zinnen met een vraagteken en zijn ze open van karakter. Dat houdt in dat de persoon aan wie de vraag wordt gesteld meer heeft dan de keuze met ja of met nee te antwoorden. Een open vraag dwingt de persoon aan wie de vraag wordt gesteld over het onderwerp na te denken. Door het stellen van open vragen krijgt de vragensteller inzicht in het motief en de drijfveren van de persoon aan wie hij een vraag stelt. Een voorbeeld van een open vraag is: 'Wat vind je ervan?' of 'Hoe bedoel je dat?' Een voorbeeld van een gesloten vraag is: 'Je zult het wel niks vinden, toch?' Een gesloten vraag bevat doorgaans een veronderstelling over wat een ander zou kunnen denken of vinden. Een veronderstelling is het beeld dat iemand zich van de werkelijkheid heeft gevormd. Het is niet gebaseerd op feiten maar op de uitkomst van het denken vanuit de behoefte om binnen het eigen veilige referentiekader te blijven. Immers, als je een open vraag stelt, dan kan het antwoord van de ander door jou als ongewenst worden ervaren. De ander kan het met je eens zijn of er een ander idee op nahouden. Is de ander het niet met je eens, dan wordt het

ego gekwetst. Om dit te voorkomen wordt alvast in de vraag een voorschot genomen op het mogelijk onwelgevallige antwoord.

De gemiddelde journalist heeft er beroepsmatig een kunst van gemaakt om gesloten vragen te stellen met daarin een overtuiging, een suggestie of een beschuldiging verwerkt. De journalist heeft zich namelijk over dit onderwerp ondertussen al een mening gevormd. Door deze techniek van vragen stellen, tracht hij die mening bevestigd te krijgen. Dit is de omgekeerde wereld. Waarom zouden wij behoefte hebben aan zijn persoonlijke mening? De journalist heeft toch tot taak de geïnterviewde zijn eigen verhaal te laten vertellen zodat wij als luisteraar, kijker of lezer in staat zijn daarover zelf onze gedachten te vormen? De ruis van de interviewer hoort daarin niet thuis. Het behoeft weinig betoog dat onder de dekmantel van journalistieke integriteit, onafhankelijkheid en objectiviteit alles maakbaar is. Je hoeft geen raketwetenschapper te zijn om dat te begrijpen. Werkelijk inzicht krijg je door open te staan voor nieuwe informatie. Daarin kan iemand lijdelijk zijn of actief. De actieve benadering is jezelf en anderen vragen stellen. Stel je een open vraag aan jezelf, dan activeer je daarmee je gevoel. Stel je een open vraag om je te informeren over wat je nog niet (zeker) weet over iets of iemand, dan beperk je het risico op vergissingen of op het nemen van een besluit dat achteraf als ongewenst wordt ervaren. Hier geldt de regel: 'meten is weten'. Weet je werkelijk wat er aan de hand is of wat er bij een ander speelt, dan ben je in staat om voor jezelf op dat moment de juiste keuze te maken. Vragen stellen en luisteren zijn onlosmakelijk aan elkaar verbonden.

Luisteren is een kunst. Niets is eenvoudiger om tijdens het antwoord van de ander na te denken over de inhoudelijke reactie die je de ander voor de voeten gaat gooien. Dit heeft niets met luisteren te maken, maar met 'gelijk willen hebben'. Dit is ego gedreven gedrag. Communiceren is geen hanengevecht. Werkelijk luisteren is met volle aandacht, dus met het achterwege laten van het oordeel, horen wat iemand zegt. Dit luisteren vertaalt zich ook in het lezen van andermans lichaamstaal. De zogenaamde non-verbale communicatie. Ben je vervolgens nog in staat om op basis van wat je dan hoort een vervolgvraag te stellen, zoals: 'Wat bedoel je precies als je zegt dat je (...)?' of 'Hoe ben je tot dat inzicht gekomen?', dan zit je opeens midden in een gesprek waar uitwisseling van kennis en ervaring plaatsvindt.

Een gesprek voeren heeft te maken met gelijkwaardig communiceren. Dat gebeurt als de gesprekspartners in staat en bereid zijn elkaar open vragen te stellen en met aandacht naar de ander te luisteren. Dit geschiedt zonder de behoefte de ander te overtuigen van je eigen visie. Een goed gesprek, waar het oordeel of het 'Ja, maar ...' achterwege is gebleven, leidt bijna automatisch tot voortschrijdend inzicht bij ieder van de gesprekspartners. Dit hoeft niet altijd inhoudelijk te zijn. Soms is het voldoende als je te weten bent gekomen hoe iemand over bepaalde zaken denkt of hoe iemand in het leven staat.

Recht en rechtvaardigheid

Recht is het stelsel van wetten en regels die tussen individuen onderling en individuen en de overheid van toepassing zijn. Rechtvaardigheid in objectieve zin bestaat niet. Rechtvaardigheid is subjectief en gebaseerd op persoonlijke, religieuze of politieke moraliteit. De term rechtvaardigheid vanuit juridisch perspectief is in feite een ander woord voor wraakneming, maar dan met een sausje moraliteit erover heen. Harmonie en conflict zijn elkaars tegenpolen. De Van Dale definieert conflict als een verschil van mening. Mening wordt omschreven als de manier waarop men over een bepaalde zaak denkt. Ook een mening is derhalve subjectief. Mensen kunnen verschillend denken over bepaalde zaken. De mening van de een is niet beter of slechter dan de mening van een ander. Zoals gezegd, morele superioriteit bestaat niet. Ieder bekijkt het onderwerp immers vanuit zijn eigen perspectief. Een verschil van mening over zaken waarvan de eigenschappen objectief zijn vast te stellen, dat wil zeggen empirisch en feitelijk, is niet lang houdbaar. Een muur is horizontaal gemetseld of niet. Met de aannemer kan daar niet lang een verschil van mening over bestaan. Conflicten over een bepaalde feitelijke toestand (een overeengekomen resultaat) kunnen dus redelijk eenvoudig via de tussenkomst van een of meer deskundigen worden opgelost. Er zijn ook

conflicten waar het ‘welles en nietes’ niet op deze manier kan worden doorbroken. Dit betreft vooral conflicten die hun oorsprong vinden in verwijten van de ene partij aan het adres van de andere partij. Geschillen tussen werkgever en werknemer omtrent het functioneren van de werknemer zijn hiervan een goed voorbeeld. Maar ook verwijten aan het adres van partijen die een bepaalde inspanning dienen te verrichten, zoals vrije beroepsbeoefenaren en andere dienstverleners, vallen onder deze categorie. Deze conflicten kunnen uitmonden in langslpende geschillen omdat de verwijten die partijen elkaar maken, subjectief van aard zijn en niet eenvoudig feitelijk kunnen worden vastgesteld. In dit soort gevallen hebben personen de neiging ‘zich volledig in te graven’ door vast te houden aan de eigen standpunten. Het zijn ook conflicten waarmee principieel of academisch kan worden omgegaan. Het getuigt van wijsheid als partijen bereid zijn om uit de loopgraven te komen en door middel van gesprekken, al dan niet met behulp van een mediator, tot een minnelijke regeling te komen. De waarheid ligt altijd ergens in het midden. Alle partijen zouden moeten begrijpen dat zij een gezamenlijke verantwoordelijkheid hebben voor de situatie die is ontstaan. In de eerste plaats omdat ze in zijn algemeenheid op basis van vrijwilligheid met elkaar in zee zijn gegaan. De tweede reden is dat de mens met een gezond verstand in staat mag worden geacht vooraf alle mogelijke consequenties in kaart te brengen die zijn verbonden aan een aanstaande relatie. Anders gezegd, de meeste mensen zijn in staat de voordelen, maar ook de risico’s tegen elkaar af te wegen en op basis daarvan te besluiten. Als het risico zich dan op enig moment verwezenlijkt, dan kan dit geen

verrassing zijn. Partijen kunnen het natuurlijk ook op een rechterlijk of arbitraal oordeel laten aankomen. Dit betekent wel dat de controle over de uitkomst van het conflict uit handen wordt gegeven. De redenen om het zo ver te laten komen, vinden doorgaans hun oorsprong in het denken en het ego van (een van de) partijen. De een wil ten koste van de ander ‘zijn gelijk halen’ en meent daarvoor overtuigende argumenten te hebben, die de rechter zal volgen. Deze overtuiging getuigt van naïviteit en is gebaseerd op hoop. Op het moment dat je een derde vraagt om een oordeel over een geschil te vellen, dan heeft geen van de partijen invloed op de uitkomst van de beoordeling en het denkproces van de rechter. Hoe graag je dat ook zou willen. In de natuur bestaat er geen gelijk of ongelijk. Daar is het zoals het is. Het is vanuit realiteitszin in plaats van naïviteit dat aan weerstand het hoofd wordt geboden. Op de weg naar bewustwording kunnen conflicten worden beschouwd als een boodschap van de ziel. Het zijn ervaringen gebaseerd op keuzes uit het verleden en de motieven die daaraan ten grondslag hebben gelegen. De zuiverheid van het motief weerspiegelt zich in de aard en mate van het conflict waarmee iemand wordt geconfronteerd. Een conflict met een ander heeft een innerlijke oorsprong.

Straffen

Straffen wil zeggen iemand voor iets laten boeten. Dit straffen uit zich in een maatregel die door de gestrafte als vervelend wordt ervaren en die ertoe zou moeten leiden dat de gestrafte inziet dat hij bepaald gedrag dient te vermijden. Vrijheidsbeneming is de straf die als meest vervelend of zwaar wordt ervaren. Het opsluiten van een persoon voor een zekere tijd in een gevangenis - of, in het geval van een kind, in zijn eigen kamer - behoort tot een van de meest klassieke straffen. Deze constatering vormt op zichzelf al weer een bewijsstuk dat vanuit de menselijke natuur bezien ieder individu in volledige vrijheid behoort te leven. Waarom anders zou de mens deze vorm van straf als zo vervelend en zwaar aanmerken?

Vrijheid en vrijheidsontneming zijn elkaars tegenpolen. De mens wordt al eeuwen gestraft. Heeft dit iets positiefs opgeleverd? Met andere woorden is straffen een effectieve techniek om menselijk gedrag in de gewenste richting te beïnvloeden? Deze vragen lijken ontkennend te moeten worden beantwoord. Het strafrecht is niet effectief. Het weerhoudt mensen er niet van om misdrijven of overtredingen te begaan en het voorkomt ook niet dat mensen het nog een keer doen. Onderzoeken wijzen uit dat meer dan vijfenzeventig procent van de personen (volwassenen en kinderen) die een vrijheidsstraf hebben onder-

gaan, in herhaling vallen. Straffen werkt niet. Straffen is slechts symptoombestrijding. Een persoon die weerstand in zijn leven ontmoet ten gevolge van strafrechtelijk gesanctioneerd gedrag, valt in dezelfde categorie van mensen die weerstand of conflicten in hun leven ervaren met betrekking tot bijvoorbeeld gezondheid, huwelijk of in het werk. Iedere vorm van weerstand functioneert als een signaal om gedrag af te stemmen op wie je werkelijk bent en niet op wie je denkt te zijn. De oorsprong van het gedrag is ook hier gelegen in psychische en emotionele blokkades. Het is dus psychosomatisch van aard. Het is uitsluitend aan de persoon zelf om de keuze te maken daarmee aan de slag te gaan, vanuit het besef dat ieder mens verantwoordelijk is voor zijn eigen geluk, in plaats van slachtoffer van zijn omstandigheden. Het is om deze reden dat dwangverpleging (TBS) als strafrechtelijke maatregel eveneens weinig tot geen effect heeft. Nogmaals, dwang werkt niet.

Vrijwilligheid werkt wel. Deze vrijwilligheid zou mogelijk bij de dader kunnen worden geactiveerd door het strafproces tussen hem en het slachtoffer of diens nabestaanden te laten plaatsvinden. Strikt genomen heeft de samenleving of de rechtsorde, wie of wat dat ook moge zijn, helemaal niets te maken met wat tussen twee individuen heeft plaatsgevonden. Dat de overheid het strafprocesrecht heeft gemonopoliseerd wil niet zeggen dat het daar ook thuishoort. Het strafproces nieuwe stijl dient het slachtoffer of diens nabestaanden de gelegenheid te geven genoegdoening in de vorm van een schadeloosstelling van de dader te vorderen. De dader van een geweldsmisdrijf of diefstal van eigendommen wordt dan in ieder geval recht-

streeks geconfronteerd met zijn slachtoffer in plaats van met anonieme personen in zwarte toga's. Voorts wordt hij geconfronteerd met de verplichting een vergoeding aan zijn slachtoffer te betalen. Waar een slachtoffer van een misdrijf of diens nabestaanden geen belang bij hebben is dat, zoals dat nu gebeurt, de dader feitelijk op kosten van zijn belastingcenten voor een bepaalde tijd achter slot en grendel verdwijnt. Dit brengt het slachtoffer namelijk in een nog slechtere positie dan waarin hij voorheen verkeerde. In plaats van genoegdoening te ontvangen, mag hij betalen voor de kosten die zijn verbonden aan de detentie van zijn dader. Dat is, zoals zoveel zaken die in handen van de overheid terecht zijn gekomen, de wereld op zijn kop. Op het niveau van de samenleving is er de keuze om anders naar criminaliteit te kijken. Dan zul je ook zien dat de recidivecijfers aanmerkelijk zullen dalen. De enige die bij een ruime definitie van criminaliteit garen spint, is de overheid. Hoe meer gedrag via wet- en regelgeving als crimineel wordt bestempeld, hoe groter de invloed van de overheid op ons persoonlijk leven zal zijn en hoe groter haar macht en omvang zal zijn. Zo kunnen wij de keuze maken om het politieapparaat uitsluitend nog te belasten met de bescherming van de burger tegen geweld of dreigen met geweld tegen zijn persoon of zijn eigendommen. Deze keuze brengt met zich mee dat de aandacht van de overheid wordt gericht op het voorkomen en oplossen van geweldsmisdrijven in plaats van op niet-gewelddadige criminaliteit, zoals het bestrijden van drugsgebruik, het gokken buiten de muren van de door de overheid geëxploiteerde casino's, prostitutie of verkeersovertredingen. Het belangrijkste efficiencyvoor-

deel valt wel te behalen met de legalisering van drugs. De strijd tegen drugsgebruik is gebaseerd op politieke moraliteit en is niets anders dan een van de vele werkgelegenheidsprojecten van en voor de overheid. Drugsgebruik is gebaseerd op vrijwilligheid en brengt niemand anders schade toe dan de gebruiker zelf. Iemand die drugs wil gebruiken moet dat toch helemaal zelf weten? Wat heeft een ander, en in het bijzonder de overheid daarmee te maken? Het legaliseren van drugs zal bovendien alleen maar voordelen opleveren. Reguliere marktpartijen krijgen de gelegenheid om zich met de productie daarvan bezig te houden. Dit zal ongetwijfeld een positief effect hebben op de kwaliteit. Verder zullen de prijzen dalen. Er zal door de gebruiker geen risico-opslag aan de 'criminele' leverancier meer hoeven te worden betaald. Ook de kosten van distributie zullen lager zijn. Voorts zal de aan drugsgebruik gerelateerde criminaliteit, zoals auto-inbraak en diefstal, verdwijnen. Delen van het politieapparaat en overheidsdiensten, zoals de rechterlijke macht en penitentiaire inrichtingen, kunnen daardoor in capaciteit worden teruggebracht. Dit levert de belastingbetaler weer voordelen op. Als slot op de deur kan worden afgesproken dat personen die aan drugsgebruik gerelateerde gezondheidsklachten hebben, zelf financieel opdraaien voor kosten van medische behandeling. Iedere keuze brengt voor de betreffende persoon immers verantwoordelijkheid voor de gevolgen daarvan met zich mee.

Televisie en Radio

De recente geschiedenis heeft ons laten zien dat televisie en radio bij uitstek de middelen zijn om politieke en religieuze propaganda te bedrijven. De Nederlandse Wikipedia omschrijft propaganda als volgt: *'Propaganda is het beïnvloeden van de publieke opinie om aanhangers te winnen voor bepaalde opvattingen of standpunten. Propaganda is in zijn algemeenheid gericht op acceptatie van een idee, ideologie, opvatting of stelling en heeft als communicatietechniek een beïnvloedende intentie. De initiatiefnemer is meestal niet-commercieel en komt grotendeels voort uit maatschappelijke, kerkelijke of politieke stelsels.'*

Er is geen enkele aanwijzing dat televisie en radio tot op heden deze rol niet zijn blijven vervullen. Het gezegde luidt immers: 'Wiens brood men eet diens woord met spreekt'. De staatstelevisie of in Nederland de met belastinggeld gesubsidieerde publieke omroepen - met hun specifieke politieke en religieuze achtergronden - verkondigen via hun nieuws- en actualiteitenprogramma's boven alles de boodschap van de regerende elite aan het volk. Het is daarom begrijpelijk dat vooral de overtuigingen van de linkervleugel in het politieke spectrum de voorrang krijgen. Dat zijn immers op pro-staat en anti-vrijheid gebaseerde ideologieën. Dat wat niet past binnen het gedachtegoed van de gevestigde orde of de overtui-

ging dat alles in de wereld maakbaar is, krijgt weinig tot geen aandacht. De aandacht die het wel krijgt, is bedoeld de beeldvorming daarover in negatieve zin te beïnvloeden (demoniseren). Dit alles is dan gestoeld op de holle frase 'dat publieke omroepen met hun programma's zorgen voor sociale cohesie'. Het tegendeel is waar. De publieke omroepen in Nederland zijn naar binnen gekeerd, zijn aan het navelstaren en bovenal boos op de buitenwereld omdat deze haar niet meer zou begrijpen. Dit is oud gedrag. Soms zie je wel eens fragmenten van de Noord-Koreaanse staatstelevsie voorbij komen. Dan weet je direct hoe propaganda er in zijn pure vorm uit ziet. De televisiekijker krijgt de door de staat gewenste perceptie van de werkelijkheid te zien en te horen. Dit is overal ter wereld hetzelfde, zij het meer openlijk of verborgen. Deze propagandamachine komt vooral op volle kracht bij humanitaire rampen, (in aanloop naar) oorlogen, bij economische crises en bij aanstaande verkiezingen. Dan krijgen fondsenwerpers, politici en hun deskundigen het podium om de kijker en luisteraar ongegeneerd te beïnvloeden of geld uit hun zak te kloppen. Media en misleiding zijn dan synoniemen van elkaar geworden.

Bij propaganda of officiële versies van de werkelijkheid zoals deze door politiek en overheden worden gepresenteerd, is de gouden regel dat wat wordt gezegd 180 graden anders is. Het is daarom niet zonder reden dat internet in ons leven is gekomen. Internet effent het pad naar vrijheid, begrip en saamhorigheid tussen mensen waar ook ter wereld. Het open en niet te controleren karakter van internet maakt het bij uitstek geschikt om de mens in alle opzichten te dienen. De juiste informatie en de waarheid

over gebeurtenissen valt op internet te achterhalen. Het is om deze redenen dat regeringen trachten het internet onder controle te krijgen. De 'Kill Switch'-wetgeving die in 2010 door president Obama is geïntroduceerd en de Amerikaanse overheid de mogelijkheid geeft delen van internet op ieder gewenst moment plat te leggen, is daarvan het bewijs.

Er is regeringen werkelijk alles aan gelegen om burgers onder controle te houden. Vrije gedachte- en opinievorming dienen zoveel mogelijk te worden voorkomen. Vrije denkers zijn alleen maar lastig. Het gedachtegoed van de staat en haar vazallen is de enige juiste. Daarom zou de staat zich volledig moeten terugtrekken uit radio- en televisieland, evenals op bijvoorbeeld terreinen als onderwijs en gezondheidszorg. Het heeft daar niets (meer) te zoeken. In plaats van nieuwe maatschappelijke ontwikkelingen te bevorderen, blijkt zij deze tegen te houden. De progressieve elite uit de jaren zestig en zeventig, zijn de conservatieven van nu geworden. De ruimte die door het terugtrekken van de staat vrijkomt, zal automatisch door de markt worden opgevuld met nieuwe initiatieven gericht op de werkelijke behoefte van radioluisteraars of televisiekijkers. Commerciële zenders verkondigen de boodschap van hun adverteerders en zijn gericht op specifieke doelgroepen. De programma's van deze zenders worden vanuit dit belang gemaakt. Dit vertaalt zich in programma's over onder andere koken, tuinieren, verbouwen, bevallen, verkeersovertredingen en talentenjachten. Voor het overige is het hoofdzakelijk moord en doodslag. Dit is de vermaakindustrie in volle actie. Het kijken naar dit soort televisie is niets meer of minder dan tijdverdrijf.

Televisie dient dan als substituut voor een bezoek aan een pretpark, een theater of een sportevenement of als vervanger voor het lezen van een boek, het browsen op internet of een spelletje 'Mens erger je niet'.

Het belangrijkste kenmerk van zorgeloos amusement is dat wat je ziet of hoort, niet werkelijk waar is. Er wordt een illusie van de werkelijkheid aan de kijker of luisteraar verkocht. Het gaat mis als je deze illusie als werkelijkheid gaat beschouwen en je ernaar gaat gedragen. In zo'n geval merk je hoe subtiel vooral televisie en radio in staat zijn de mens in zijn denken en doen te beïnvloeden.

Universele waarden

Het proces dat leidt tot zelfbewustzijn kan je bevorderen door een aantal universele waarden actief in je dagelijks leven toe te passen. Een van de belangrijkste daarvan is wel dat je ernaar streeft met je aandacht in het nu te zijn. Als je met je gedachte bij gebeurtenissen uit het verleden of de toekomst bent, dan ben je niet aanwezig. Het leven speelt zich af in het hier en het nu. In het nu verricht je een handeling. Je zegt iets tegen iemand, iemand zegt iets tegen jou of je ziet anderen om je heen dingen doen. De mens beweegt zich van gebeurtenis naar gebeurtenis. De ervaring van het leven speelt zich daarom voortdurend in het nu af. Gebeurtenissen uit het verleden zijn onderdeel van jouw geschiedenis geworden. Welke gebeurtenissen in de toekomst aan je voorbij zullen trekken, weet je niet. Een bewust mens leeft daarom met zijn volledige aandacht in het nu. Alleen in het nu ben je in staat jouw denken en voelen effectief aan te wenden. Immers, alleen vanuit het nu kunnen ervaringen uit het verleden worden toegepast en wordt jouw toekomst geschapen. Eckhart Tolle heeft over dit onderwerp diverse boeken geschreven waaronder 'De Kracht van het Nu'.

In lijn hiermee ligt de aanvaarding dat het is zoals het is. In jouw leven, dat van je dierbaren en in het leven van alle andere mensen hier op aarde, vinden er voortdu-

rend gebeurtenissen plaats. Vanuit het denken en het ego heeft de mens de neiging daarover een positief of negatief oordeel te geven. Dit oordelen heeft geen enkele toegevoegde waarde en betreft slechts aangeleerd gedrag. Het verandert namelijk niets aan hetgeen is gebeurd. Vooral aan negatieve gebeurtenissen, zoals de gevolgen van grote natuurrampen, wordt door het ego en de media veel aandacht verspild. Het motief daarvoor ligt meestal in angst. Angst is een product van het denken, is volstrekt subjectief en is in feite niets anders dan een hersenspinsel. Angst is een gedachte die kijkt naar toekomstige gebeurtenissen die door de betreffende persoon als ongewenst worden bestempeld. Maar stel nu dat er ergens een natuurramp heeft plaats gevonden, er een vliegtuig is neergestort, er om de hoek een ongeluk is gebeurd of een bekende onverwacht is overleden? Dit zijn toch gebeurtenissen die in het leven van andere personen hebben plaatsgevonden en dus primair betekenis hebben voor die personen zelf? Welk nut heeft het dan voor jou om je achteraf daarover angstig te maken of daarover een oordeel te hebben? Wat is daaraan niet te bevatten? Telkens weer zie je dat de realiteit van alledag mensen aanleiding geeft om schuldigen aan te wijzen, boos te worden of zich verongelijkt te gaan gedragen. Dit gedrag is contraproductief. Het draagt niets bij aan het eigen geluk. Het is energie- en tijdverspilling. Het is alles behalve leven met aandacht in het nu.

Het is evenmin weinig zinvol verwachtingen over mensen of toekomstige omstandigheden te hebben. Verwachtingen zijn gedachten over hoe het mogelijk in de toekomst zou kunnen zijn. Verwachtingen zijn gebaseerd op aanna-

mes en niet op feiten. De vraag wat je van iets of iemand verwacht, kan je dan ook niet beantwoorden, tenzij je paranormale gaven hebt en in de toekomst kan kijken. Je kunt alleen de betreffende persoon of gebeurtenissen op het moment zelf ervaren. Schep je voor jezelf verwachtingen, dan schep je in gelijke mate voor jezelf teleurstellingen. Hoe we alles ook proberen te plannen, wat in het verschiet ligt, blijft ongewis. De realiteit is altijd anders.

Over wat je niet weet, kan je niet spreken. Alleen over de feiten en omstandigheden die jou bekend zijn, kun je mededelingen doen. Doe dit bij voorkeur als je eraan wordt gevraagd of het onderwerp ter sprake komt. Mensen hebben de neiging om ongevraagd hun mening te geven over zaken of ongevraagd mededelingen over andere mensen of gebeurtenissen te doen. Het motief hiervoor ligt doorgaans in een van de bekende drijfveren zoals erkenning, macht, resultaat, verwantschap of zekerheid. Het is ego gedreven gedrag. Het brengt je verder af van wie je werkelijk bent.

Aanvaard dat alles wat er in je leven gebeurt of niet gebeurt een reden heeft. Niet elk zaadje dat wordt geplant, zal worden geoogst. Het onverenigbare laat zich niet verenigen. Het universum geeft je wat je nodig hebt. Alleen wat goed is voor jou, zal zich verwezenlijken. Ga je tegen dit principe in of handel je niet zuiver en integer, dan zul je ervaren dat relaties of zaken die niet moeiteloos tot stand zijn gekomen, uiteindelijk niet houdbaar zullen zijn en je geen vreugde zullen geven.

Verantwoordelijkheid

De weg naar vrijheid en bewustwording loopt langs het pad van verantwoording nemen voor het eigen leven. Een leven vanuit angst en slavernij wordt overwonnen zodra wordt beseft dat persoonlijke verantwoordelijkheid de sleutel naar bevrijding is. Dit vereist de bereidheid om je leven op een volledige andere grondslag inhoud te geven. Tegenover verantwoordelijkheid staat afhankelijkheid. Persoonlijke verantwoordelijkheid wil zeggen dat je ruimte hebt om beslissingen te nemen over je eigen leven, maar ook verantwoording draagt voor de gevolgen van je keuzes. En op deze punten gaat het in onze moderne samenleving mis. Het besef van verantwoordelijkheid voor de gevolgen van keuzes lijkt vrijwel volledig verdwenen te zijn. Ondernemers zijn meer vertrouwd met dit principe dan mensen in loondienst. De gevolgen van keuzes vertalen zich voor de ondernemer namelijk direct in continuïteitsrisico's voor zijn onderneming. Dat is mogelijk de reden dat ondernemers politiek meer liberaal georiënteerd zijn. Ondernemerschap en verantwoordelijkheid gaan hand in hand. Mensen die in loondienst werken, worden niet of in veel mindere mate geconfronteerd met de gevolgen van hun keuzes. De gevolgen zijn er wel, maar de structuur van waaruit men werkzaam is, brengt met zich dat deze gevolgen doorgaans worden afgewen-

teld op 'de baas'. Mensen in leidinggevende posities leren daarentegen daarom wel weer om met verantwoordelijkheid om te gaan.

Dan is er nog de groep mensen die via uitkeringen afhankelijk zijn van de staat. Hoewel de overheid zegt er alles aan te doen om mensen te bewegen om leiding over hun eigen leven te nemen, blijkt uit de gelijk blijvende statistieken, dat dit tot op heden weinig effect heeft. Daar heeft de overheid ook geen belang bij. Er wordt in Nederland niet voor niets gesproken over de armoedeval. Dat is het verschijnsel dat mensen die afhankelijk zijn van een uitkering, subsidies en toeslagen daarin gevangen zitten. Het loont niet om reële arbeid te verrichten, omdat het totaal aan uitkeringen dat wordt ontvangen hoger is dan het loon dat kan worden verdiend. Gelet op de inrichting van onze samenleving waarin de mens zich door anderen laat leiden, is een leven vanuit afhankelijkheid en slachtofferschap begrijpelijk en logisch. Leven vanuit vrijheid is een uitzondering. Dat leven vereist dat leiding wordt genomen over en verantwoordelijkheid wordt gedragen voor de keuzes die in dat kader worden genomen. Je wordt dan immers 'de baas' over je eigen leven. In dat geval zul je beseffen dat je leiderschapskwaliteiten dient te ontwikkelen om te kunnen slagen. Verantwoordelijkheid komt namelijk niet vanzelf, die moet worden begrepen en geleerd. Begrip begint bij de aanvaarding van de gedachte dat alles wat in je leven gebeurt door jou zelf wordt veroorzaakt en dat je daar iets mee moet. Niets gebeurt zomaar. Toeval bestaat niet. Gebeurtenissen vallen je toe om een ervaring op te bouwen opdat in de toekomst andere keuzes worden gemaakt.

Verantwoordelijkheid nemen betekent ook dat het wijzen naar anderen achterwege kan blijven. Jij hebt toch besloten de baas over je eigen leven te zijn? Dit betekent dat de verantwoordelijkheid daarvoor niet kan worden afgeschoven. Bij onbewuste en afhankelijke mensen is dat anders. In hun beleving is het altijd een ander die voor de ellende heeft gezorgd. Deze houding is logisch. Onbewuste mensen willen of kunnen (nog) niet inzien dat het ook anders kan. Op dit punt zijn zij onwetend. Deze vorm van slachtofferschap wordt door de regerende elite gecultiveerd. Zij ontlenen hieraan hun bestaansrecht. De stroom aan regelgeving en toezicht op vrijwel alle onderdelen van de economie en de samenleving, is hiervan het uitvloeisel. De dominante gedachte is dat degenen die met de negatieve gevolgen van hun keuzes worden geconfronteerd (de spaarders van Icesave, technisch failliete banken die zich volgeladen hebben met slechte leningen of bezoekers van grote evenementen) uit de wind moeten worden gehouden. De redenering is als volgt: er wordt aangenomen dat de onderliggende keuzes en daarop gevolgde handelingen altijd juist zijn geweest, dan wel dat de gevolgen van deze keuzes niet te voorzien waren. De oorzaak van de tegenvaller moet daarom wel buiten de betrokkenen zelf liggen. Dit maakt het vervolgens begrijpelijk en verdedigbaar dat de samenleving voor deze negatieve gevolgen opdraait. Deze redenering is niet logisch, is tegennatuurlijk en is uitsluitend gebaseerd op politieke moraliteit ('Het kan toch niet zo zijn dat ...'). Politiek gaat over het behartigen van belangen ten koste van de belangen van anderen. De te behartigen belangen zijn de structurele belangen van de achterban,

maar ook de incidentele belangen die voorbij komen en die de machtspositie van politici en de overheid op de samenleving verstevigen. De zelfbewuste mens kan niet anders dan dit alles laten voor wat het is. Als je eenmaal de leiding en verantwoording over je eigen leven hebt genomen, dan is er geen weg terug meer.

Wereldvrede

De enige garantie voor duurzame vrede en veiligheid in de wereld is de realisatie van volledige vrije wereldhandel. Schep je relaties tussen mensen overal ter wereld, dan creëert dit gezamenlijk belang. De Europese Unie is hiervan een goed voorbeeld. De kans dat de politici van een lidstaat nog bronnen van conflict kunnen vinden om een oorlog tegen een andere lidstaat te beginnen, lijkt tot een minimum te zijn gereduceerd. Vrije handel is de handel tussen individuen over de grenzen van een land heen, zonder overheidsinterventie in de vorm van protectionistische maatregelen zoals handelsbarrières of import- en exporttarieven. Vrije handel leidt tot toepassing van de economische wet van David Ricardo omtrent het comparatief voordeel. Deze wet komt er kort gezegd op neer dat iedere regio ter wereld die producten en diensten zal produceren waar dat op basis van de beschikbare kapitaalgoederen zoals grondstoffen en arbeid, het voordeligste is. Zo zal op basis van deze wet het niet langer houdbaar zijn dat producten uit de Nederlandse glastuinbouw, kunnen concurreren met dezelfde producten uit regio's, waar de zon vaker schijnt en het gemiddeld warmer is. De glastuinbouw in Nederland kan alleen bestaan bij de gratie van overheidsbemoediging via subsidies en protectionisme. Vrije handel, wereldvrede en welvaart gaan hand in hand.

Er is geen vrede op de wereld omdat er geen volledige vrije wereldhandel is. De Verenigde Staten en de Europese Unie zijn koplopers op het gebied van de afscherming van haar binnenlandse markten. Zo wordt de succesvolle afronding van de zogenaamde Doha-onderhandelingen in het kader van de Wereldhandelsorganisatie (WTO) al jaren door de Verenigde Staten geblokkeerd. Zij is niet bereid de landbouwsubsidies aan Amerikaanse boeren af te bouwen. Er is ook geen vrede in de wereld omdat dezelfde Verenigde Staten, met landen van de Europese Unie in haar kielzog, tot op de dag van vandaag imperialistische, dus agressieve, oorlogen aan het voeren zijn. Imperialisme gaat over macht en geld. Deze oorlogen worden weliswaar gevoerd onder nobele doelstellingen zoals 'bescherming van de vrije westerse wereld' (Korea, Vietnam) of 'de oorlog tegen terrorisme' (tweede oorlog in Irak en oorlog in Afghanistan) maar zijn feitelijk imperialistisch van aard. Met name 'The War on Terror' is een briljant concept. De vijand zijn onbekende en onzichtbare terroristen, die zich niet alleen in grotten ophouden, maar zich overal ter wereld, dus ook onder ons, zouden bevinden en ieder moment van de dag overal ter wereld willen en kunnen toeslaan.

Een oorlog tegen een onzichtbare vijand is niet te winnen, noch te verliezen. Deze oorlog is oneindig. De 'War on Terror' is een hoax. Er zijn bewijzen dat de aanslag van 9 september 2001 een 'inside job' is geweest van Amerikaanse overheidsfunctionarissen. De aanknopingspunten daarvoor zijn te zien in de film *Zeitgeist* en in *Fahrenheit 9/11*, de documentaire van Michael Moore. Hoe kan het zijn dat het meest oorlogszuchtige en best geëquipeerde

land van de westerse wereld, de Verenigde Staten, er na tien jaar nog steeds niet in is geslaagd om een holbewoner genaamd Osama Bin Laden op te sporen en gevangen te nemen? Komt dat doordat Osama Bin Laden briljant is, de Verenigde Staten en alle andere betrokken staten incompetent zijn of omdat het niet de bedoeling is dat hij wordt gevonden? De fictieve oorlog tegen onzichtbare terroristen is uitsluitend bedoeld om ons in een permanente staat van angst en gevangenschap te houden. Hoe reëel is het risico dat een stel terroristen door hun acties de controle over een land over zullen nemen? Dat risico is verwaarloosbaar. Met een stel bommen en granaten kom je niet ver. Daar heb je toch werkelijk een heel leger aan mensen voor nodig. De 'War on Terror' verschaft politici en overheden overal ter wereld de legitimiteit om daarmee oneindige hoeveelheden geld te blijven toeschuiven aan het militair-industrieel complex, ontelbare burgerslachtoffers te blijven maken en geopolitieke belangen (olie en andere grondstoffen) veilig te stellen. Daarnaast biedt het de mogelijkheid om de burgerrechten en vrijheden van mensen over de gehele wereld verder in te perken. Het lijkt een doelbewust streven te zijn de wereld te veranderen in een grote totalitaire politiestaat. Een totalitaire staat van het soort die George Orwell beschrijft in zijn boek 1984. Inmiddels kunnen we vaststellen dat president Obama zich op dit punt niet van al zijn voorgangers onderscheidt. Hij is gewoon meer van hetzelfde. Onvermijdelijk hoeft deze ontwikkeling echter niet te zijn. De mens heeft op ieder moment van de dag een keuze om anders te denken of te doen. De richting die ingeslagen zou kunnen worden is de

volgende. Het belangrijkste uitgangspunt daarvoor is dat het dreigen of uitoefenen van geweld tegen anderen is verboden. Dit principe dient in het bijzonder te gelden voor politici, die via de organisatie van de staat, gebruik willen maken van haar krijgsmacht. Deze krijgsmacht, ook wel defensieapparaat genoemd, behoort uitsluitend de burgers te beschermen die binnen de grenzen van een land wonen tegen agressie van buitenaf. Niets rechtvaardigt om de krijgsmacht in te zetten voor de realisatie van een imperialistische politieke agenda. Dit is als zodanig ook vastgelegd in het Handvest van de Verenigde Naties. Agressie van de ene staat ten opzichte van de andere staat is verboden gedrag. Om politici op dit punt de macht te ontnemen, is de enige en meest effectieve oplossing om het defensieapparaat te privatiseren. Hier kan een taak voor verzekeringsmaatschappijen zijn weggelegd. Welke belemmering is er om de nationale veiligheid te financieren via verzekeringspremies. De opstalverzekering zou bijvoorbeeld met deze module kunnen worden uitgebreid. Hoe groot is immers de kans dat Nederland of de Europese Unie binnen haar grenzen nog zal worden geconfronteerd met agressie van buitenaf? Deze kans is nihil. Wat is dan het nut om met veel belastinggeld een volledig paraat defensieapparaat in stand te houden? Een apparaat dat tegenwoordig wordt ingezet voor andere doeleinden dan de bescherming van burgers in het eigen land. Wat zou het bezwaar zijn om op basis van reëel risico de bescherming van burgers binnen de grenzen van de Europese Unie te laten organiseren door private partijen? De vrije markt is als geen ander in staat om een op maat gemaakte defensiestructuur te ontwikkelen. En

mocht er onder deze omstandigheden in het buitenland dan onverhoopt een politicus opstaan die voornemens is om oorlog tegen ons te gaan voeren, dan zal vanuit efficiency overwegingen wel een goede prijs op het hoofd van deze persoon worden gezet, in plaats van het zo ver te laten komen. De hierboven beschreven ontwikkeling kan worden versneld als jonge mensen vanaf nu besluiten af te zien van een militaire carrière. Het doden van andere mensen of je eigen leven in gevaar brengen voor 'the good of society' is handelen op basis van politiek moralisme en macht. Het heeft niets te maken met bewust leven vanuit het hart. De wereld wordt niet veiliger door toepassing van geweld. Een ieder staat het immers vrij om zich tegen agressie door een ander te verdedigen. Geweld lokt dus geweld uit. De kansloze missies in Irak en Afghanistan zijn daarvan goede voorbeelden. Als jij gaat schieten, dan zal er worden teruggeschoten. Werkelijke vrede tussen mensen en volken wordt enkel en alleen bereikt door de realisatie van onderlinge economische afhankelijkheid en samenhang.

Xynchroniciteit

(Synchroniciteit)

Synchroniciteit ervaar je als er sprake is van ‘meer dan gewoon toeval’. Dat doet zich voor wanneer twee of meer gebeurtenissen min of meer tegelijkertijd optreden en die voor jou met elkaar te maken schijnen te hebben, zonder dat de ene gebeurtenis het directe gevolg is van de andere. Vandaar de X in het trefwoord hierboven: de letter staat symbool voor energieën die elkaar kruisen zonder dat je er iets voor hoeft te doen.

Bijvoorbeeld: het zou best zo kunnen zijn dat dit boek door synchroniciteit in jouw leven is gekomen. Welke ogenschijnlijke toevalligheden hebben hieraan ten grondslag gelegen? Wat speelt er zich nu af in je leven? Naar welke antwoorden ben je op zoek? Synchroniciteit is een uiting van het oneindige organisatievermogen van de intelligentie van de natuur of zoals Deepak Chopra dat aanduidt met ‘het verenigde veld’. Het houdt verband met het vervullen van jouw wensen vanuit het besef van moeiteloosheid. Aanvaard daarom dat dit boek niet voor niets op je pad is gekomen. Toeval bestaat niet; het komt je toe omdat het voor jou betekenis heeft. Alles gebeurt met een reden. Als door iemand een afspraak wordt afgezegd, betekent dat het nog niet het juiste moment is om deze persoon te ontmoeten. De organisatie daarvan is blijkbaar nog niet op orde. Aanvaard dit. Bied geen weer-

stand. Werk mee aan het verzetten van de afspraak. Te zijner tijd zul je begrijpen wat de reden is geweest waarom de afspraak niet is doorgegaan en welk wonder daarvoor in de plaats is gekomen. Als je goed oplet, zie je de hele dag schijnbare toevalligheden en wonderen aan je voorbij trekken. Je moet ze alleen wel weten te herkennen en er voor openstaan. Het zijn signalen die je inspireren en ondersteunen bij het richting geven aan je leven.

Yin en Yang

Het Yin en Yang symbool is de Oosterse expressie van het universum en symboliseert het evenwicht tussen de mannelijke en vrouwelijke natuur in alles wat ons omringt. Daaraan verwant is de levensbloem, ook wel Genesispatroon genoemd. In deze levensbloem zijn de vijf Platonische vormen terug te vinden, te weten de tetraëder (4 vlakken), de kubus (6 vlakken), de octaëder (8 vlakken), de dodecaëder (12 vlakken) en tot slot de icosaeëder (20 vlakken). De Platonische lichamen hebben zeer opmerkelijke eigenschappen. Ze passen allemaal in een bol. De buitenste punten van de vormen liggen allemaal op het oppervlak van een omschrijvende cirkel. Ook passen alle vormen perfect in elkaar en kunnen perfect genest worden. Alle vormen hebben een tegenhanger, een tegengestelde vorm die gecreëerd kan worden uit de ander. De kubus bijvoorbeeld heeft de octaëder als tegenhanger. Als de middelpunten van de vlakken van een kubus met elkaar worden verbonden door middel van lijnen dan ontstaat hieruit een octaëder. Hetzelfde proces kan omgedraaid worden om een kubus te creëren uit een octaëder. De tetraëder kent zichzelf als tegenhanger. De dodecaëder en de icosaeëder zijn ook tegenhangers van elkaar. Elke lijn, vlak en hoek in een Platonisch lichaam zijn identiek aan elke andere lijn, vlak of hoek

uit dezelfde vorm. De Platonische lichamen zijn extreem symmetrisch. Volgens Plato – deze visie is terug te vinden in zijn boek ‘Timaeus’ – zijn deze vijf figuren de basis bouwblokken van de atomen, de bouwstenen van de materie: vuur, lucht, water, aarde en het vijfde element hemelmaterie, ook wel ether genoemd. Het universum zou zijn gevormd volgens deze vaste geometrische verhoudingen. Deze geometrische verhouding wordt ook wel aangeduid als ‘De Gulden Snede’. De Gulden Snede is een opdeling van een lijnstuk of oppervlak in twee ongelijke delen. Het kleinste deel verhoudt zich tot het grootste deel als het grootste deel tot het geheel. De Gulden Snede is de unieke verhouding die er in het universum bestaat tussen het geheel en de delen. Het creëert eenheid in de verhoudingen, waardoor er binnen de enorme hoeveelheid aan vormen eenheid en harmonie bestaat in het universum. De Gulden Snede vind je bijvoorbeeld terug in de piramides van Egypte, in klassieke bouwwerken als de Notre Dame of het Parthenon, maar ook in de graancirkels in Engeland. Slechts met een passer en de winkelhaak, de symbolen van de vrijmetselarij, kan deze ‘heilige geometrie’ van vormen worden geconstrueerd. De boeken van de Amerikaanse schrijver Dan Brown zijn onder meer op deze kennis gestoeld. Deze heilige geometrie is niet alleen terug te vinden in de materie, maar ook op energetisch niveau. Hoewel de aanwezigheid van ether als verbindende basis van al het zichtbare en onzichtbare hier op aarde, door de kerk in de ban is gedaan, bestaat het wel degelijk. De oude Grieken wisten dit al, maar uit recente natuurkundige onderzoeken is gebleken dat ether bestaat. De fysici David Wilcock en Daniel Winter hebben aan-

getoond hoe niet alleen materie, maar in het bijzonder ook het atoom is opgebouwd uit vibratiestructuren van Platonische vormen. De elektromagnetische golven die dit tot stand brengen, zijn spiraalgolven die bekend staan als Gulden Snede Spiralen. Deze elektromagnetische golven nemen wij waar als licht. Als dit licht vrij kan reizen door de ruimte dan ervaren we dit als energie, maar als het gebonden zit in de vorm van staande spiraalgolven in een beperkte ruimte, dan ervaren we het als materie. Materie is energie met een lagere trilling of frequentie. Materie is dus opgebouwd uit vibrerende structuren van de vijf hierboven genoemde platonische vormen. Het gehele universum is dus in feite een groot vibrerend geheel, waarin alles met elkaar is verbonden. Het is als een muziekstuk. De Gulden Snede Spiralen zijn informatie-dragers. De trillingen vanuit de ether zijn de bron van de geometrische vormen. Dit impliceert dat zij ook informatie in zich dragen, informatie over hoe zij zich manifesteren. Heilige Geometrie wordt ook wel de ‘Taal van het Licht’ genoemd. Onze voorouders waren hier zeer bekend mee. Zij bouwden hun gebouwen (piramides) en rituele plekken (Stone Henge) met deze kennis, omdat zij wisten dat dit de brug was tussen het zichtbare en het onzichtbare. Het is vanuit dit besef dat wel wordt gezegd dat gedachten vorm creëren. Het boek ‘The Secret’ van Rhonda Byrne leert mensen hoe je deze kennis in je leven kan toepassen. De mens denkt dat hij solo opereert, maar maakt zelf ook deel uit van dit vibrerende etherveld. De fundamentele waarheid is dan ook dat alles met elkaar in verbinding staat en dat er dus (op een niet door de zintuigen waarneembaar niveau) eenheid bestaat in het

universum. Wil je dit kunnen activeren dan is een proces naar binnen, naar het gevoel en de intuïtie, noodzakelijk. Dan ben je in staat je af te stemmen op de universele intelligentie.

Zingeving

De Nederlandse Wikipedia definieert het begrip zingeving als volgt: *'Zingeving is een begrip uit de metafysica, wijsgerige antropologie en de psychologie en betekent het zoeken naar de zin, de bedoeling of het doel van het leven of van grote gebeurtenissen in het leven, of het trachten dit doel zelf te scheppen. Het woord zelf geeft al aan dat dit een actief proces is, kennelijk is de zin niet evident.'* In de behoeftehiërarchie van Abraham Maslov komt zingeving terug aan de top van de piramide en heeft betrekking op de behoefte om te komen tot zelfverwerkelijking, in de betekenis van 'doen wat je roeping is'. In zijn latere versie van deze hiërarchie heeft Maslov daar nog de term 'transcendentie', in de betekenis van 'wat de mens overstijgt', aan toegevoegd. Aan de basis van de piramide van Maslov liggen de volgende behoeften: de primaire biologische behoeften (eten, drinken, kleding, onderdak), de behoefte aan bestaanszekerheid (de behoefte aan lichamelijke veiligheid), de sociale behoefte (erbij horen, saamhorigheid, liefde) en erkenning (zelf-imago, reputatie, eigendunk, zelfrespect). Zingeving heeft te maken met vragen zoals: Wat is mijn doel op aarde? Wat zijn mijn waarden? Wat maakt mijn leven de moeite waard? Wat is mijn passie? In de opbouw van het menselijke bestaan vormt het vraagstuk van zingeving de factor die alles wat daaronder ligt verbindt,

bezielt en betekenis geeft. Het geeft duidelijkheid over wat jou onderscheidt van ieder ander. Wat jouw unieke kwaliteiten zijn. Het is niet zonder reden dat ieder mens in vergelijking met anderen met andere fysieke en geestelijke capaciteiten en kwaliteiten is begiftigd. Natuurlijk is ieder mens gelijk. Niemand is meer of minder waard dan een ander. Niettemin is het principe van natuurlijke variatie ook bij de mens van toepassing. Het waarborgt dat er voor iedereen een plek op de arbeidsmarkt is. Diversiteit van mensen, scheidt in dezelfde mate diversiteit aan vraag en aanbod. Deze diversiteit waarborgt de continuïteit van de vrije markteconomie en onze daarop gebaseerde welvaart. Het is de diversiteit van onze vaardigheden en talenten die de motor zijn achter de productiviteit van de markt. De economische wet van het comparatief voordeel is hierop gebaseerd. Deze wet toont aan dat zelfs diegene die minder goed is in alle dingen dan alle andere mensen, zich nog steeds kan specialiseren in datgene waarin hij relatief het beste is en zo op deze manier toch een bijdrage kan leveren aan de toename van welvaart. De markt heeft niet alleen plaats voor verschillende soorten talenten, maar ook in verschillende mate van talent. In een totale vrije markt kan iedereen die iets van waarde kan produceren dus een plaats vinden. Het is uitsluitend vanuit politieke moraliteit (solidariteitsbeginsel), dat wij leven in een samenleving waarin groepen mensen afhankelijk zijn gemaakt van het collectief en het collectief gedwongen wordt deze mensen te subsidiëren. Deze afhankelijkheid is kunstmatig, tegennatuurlijk en kan worden veranderd. De historie van de mens laat zien dat een ieder op basis van zijn specifieke capaciteiten en

kwaliteiten in staat moet worden geacht om productieve arbeid te verrichten.

De verzorgingsstaat zoals deze de afgelopen decennia is opgebouwd, bestond vroeger niet. Voorheen moest je echt werken voor je geld. Sommigen lijken dat niet meer te willen beseffen, maar dit principe geldt in onze moderne samenleving nog steeds. Er is geen omgeving op aarde waar een mens kan bestaan zonder dat hij enige soort van productieve arbeid verricht. Evenmin bestaat er van nature een tweedeling in de mensheid, namelijk tussen degene die worden geboren met op hun voorhoofd geschreven: 'Ik maak mij afhankelijk van anderen' en degene op wiens voorhoofd staat: 'Ik moet mij voor anderen opofferen'. Wil je antwoord kunnen geven op de vragen die met zingeving te maken hebben, dan ontkom je er niet aan om het proces naar binnen, dus naar het voelen, te maken. Met het verstand alleen kun je deze vragen niet werkelijk zuiver beantwoorden. Deze antwoorden zullen eenzijdig en bedacht zijn. Blijf je verslaafd aan het denken, dan kom je aan daadwerkelijke zingeving in je leven niet toe.

Epiloog

Met de inhoud van dit boek heb ik je willen laten realiseren dat de mensheid zijn bestaan hier op aarde bijzonder ingewikkeld heeft gemaakt, terwijl dat helemaal niet nodig is. De grootste saboteurs zijn het denken, het ego en diens streven macht over anderen uit te oefenen. Alles wat daaruit voortkomt, verstoort de natuurlijke harmonie verbonden aan ons leven hier op aarde. Deze harmonie is gebaseerd op het samenspel tussen enerzijds de intelligentie waarmee al het leven hier op aarde is verbonden en die verantwoordelijk is voor het evenwicht in de natuur, en anderzijds onze vrije wil. Het denken en het ego belemmeren dat het menselijk leven zich net zoals in de natuur ontvouwt zoals zich dat ontvouwt. Het denken en het ego zijn voortdurend bezig in te grijpen in natuurlijke en zelfregulerende ontwikkelingsprocessen. Het ingrijpen van de mens in deze dynamiek leidt uitsluitend tot uitstel van wat onvermijdelijk is. Onvermijdelijk is de uitkomst van een proces dat door de vrije wil is geïnitieerd. In de aard van de oorsprong zit de onvermijdelijke uitkomst daarvan. Wat niet (meer) levensvatbaar is, dus niet (meer) ontvankelijk is voor het leven, zal sterven. De hele natuur, het leven, draait om de cyclus van geboren worden en sterven. Het natuurlijke verloop der dingen. Dit principe geldt niet alleen voor individuen maar ook voor de instituten en ideeën die de mens heeft gecreëerd. De onbewuste mens scheidt er een masochistisch genoegen in om alles in het werk te stellen om dit natuurlijke ontwikkelingsproces voortdurend te belemmeren. Hierin

ligt de oorzaak van alle weerstand en al het lijden waar de mens zichzelf voortdurend mee confronteert. Het doorschuiven van problemen naar de toekomst, maakt de problemen niet kleiner, maar alleen maar groter. Het alomvattend interveniëren is een proces van eeuwen geweest. Het christendom heeft in de ontwikkeling daarvan een sleutelrol gespeeld. De Inquisitie (de Holocaust op niet-christenen) gedurende de Middeleeuwen is een doelbewust streven geweest om alle kennis over de natuur en haar processen te vernietigen. Hierdoor is de hedendaagse beschaving op dit punt opgezaald met onwetendheid en onbewustheid. De gedachte dat de mens afgescheiden is van de natuur vormt een van de belangrijkste dogmatische pijlers waarop religies en het christendom in het bijzonder zijn gebaseerd. De gedachte van afgescheidenheid is verder gecultiveerd door pro-staat ideologieën zoals het socialisme en het communisme. De mate waarin een mens zich afscheidt van het zicht- en onzichtbare om zich heen, loopt parallel met de mate waarin over de mens wordt geregeerd. In vroegere tijden, waarin het recht van de sterkste gold en van waaruit zich een landadel heeft kunnen ontwikkelen, was dit een vrijwel onvermijdelijk gegeven. In onze moderne tijd is dit niet meer vanzelfsprekend. De emancipatie van de arbeidersklasse als gevolg van de industriële revolutie en de aanvaarding dat het kapitalisme en de vrijemarkteconomie voor blijvende welvaart zorgen, maakt ons duidelijk dat het zwaartepunt van de economische macht inmiddels bij de gewone burger is komen te liggen. In de markteconomie is de klant koning. Deze heeft altijd gelijk. Diens wensen dienen te worden vervuld. De markteconomie

heeft ervoor gezorgd dat de (vroegere) elite van adel en groot industriëlen, thans ten dienste staan van de consument. Het kapitalisme en de vrije markt zijn primair verantwoordelijk voor de radicale hervormingen die in de negentiende eeuw op het gebied van economie en politiek hebben plaatsgevonden. Het is ook de economische emancipatie van de burger geweest, die tot de ontwikkeling van de parlementaire democratie heeft geleid. De begrippen volksvertegenwoordiging en parlementaire democratie zijn synoniemen van elkaar. De burger heeft ten koste van de aristocratie een allesbeslissende stem in het bestuur van zijn land gekregen. Evenals de burger een allesbeslissende stem heeft gekregen in het aanbod van producten en diensten in de vrijemarkteconomie. De rol van de kerk is in onze moderne samenleving overgenomen door de staat. De priesters van toen zijn de politici van nu. Zij gebruiken dezelfde methodieken. Wat niet past bij hun positie en belang werd voorheen verketterd en heden ten dage gedemoniseerd. Het behouden en vergaren van macht staat bij alles wat zij doen of zeggen centraal.

Nu je weet wat de achtergrond is van de politieke en bestuurlijke elite om te interveniëren in logische natuurlijke processen en wat het contraproductieve effect daarvan is, kan met hetzelfde gemak daarvoor een andere gedachte in de plaats worden gesteld. Als je namelijk niet ingrijpt, dan laat je het gebeuren. Je laat gebeuren wat onvermijdelijk en onafwendbaar is.

Hoe kan het onontkoombare worden voorkomen? Je kunt het hiermee vergelijken. Seizoenen komen en gaan. Seizoenswisselingen zijn onvermijdelijk. Hoe denkt de

mens processen die te vergelijken zijn met de dynamiek van de jaarlijks terugkerende seizoenen te kunnen stoppen? Is dat niet onmogelijk? Maken zachte heemeesters geen stinkende wonden? Zo ja, wat is het gevolg van een stinkende wond? Brengt deze een patiënt dichter bij of verder af van zijn genezing? De politieke en bestuurlijke elite zijn de zachte heemeesters van onze moderne tijd. Zij zullen en kunnen geen verlossing brengen. Alles waarvoor zij verantwoordelijk zijn kan niet anders dan door hun worden verknoeid. Dat heeft niet alleen te maken met incompetentie, maar ook met het feit dat zij daarbij belang hebben. Als politiek en overheid het wel goed doen, dan maken zij zichzelf immers overbodig. Dan heeft de burger geen regerende elite meer nodig. Dit leidt logischerwijs tot dezelfde uitkomst (vrijheid) als waarmee ik dit boek wil besluiten. Ik heb duidelijk willen maken dat wij als burgers een volgende stap kunnen maken in ons emancipatieproces. Dat wil zeggen, ons te emanciperen van degene die over ons regeren om in volledige vrijheid ons leven naar eigen inzicht inhoud te geven. Na eeuwen van slavernij, onderdrukking en uitbuiting is de tijd daarvoor aangebroken. Alles wat er nu gebeurt, wijst ons in die richting. Het is een logische stap in onze ontwikkeling als mens. Het zou ook het logische resultaat zijn geweest als politiek en overheid de afgelopen eeuwen hun werk wel goed zouden hebben gedaan. Nu dat schijnbaar om allerlei redenen niet lijkt te lukken, kunnen we vaststellen dat de huidige situatie ons geen stap verder brengt en een verandering dan maar dient te worden geforceerd. Er is thans geen enkele intellectuele of praktische belemmering meer om de controle over ons

eigen leven te nemen en zaken die nu in het publieke domein liggen, zelf ter hand te nemen en te organiseren. De vrije markt, waar wij dus allen deel van uitmaken, is bij uitstek geschikt om een ieder te verschaffen wat hij wil tegen een door ieder van ons gewenste prijs. Vrijheid komt met de aanvaarding van verantwoordelijkheid. Verantwoordelijkheid voor het realiseren van het eigen geluk en het eigen welzijn. Het gevoel slachtoffer of zielig te zijn, kan worden losgelaten. Dit vereist bewustwording en transformatie. Angst maakt dan plaats voor liefde en vertrouwen. Vertrouwen in het leven dat zich vanzelf organiseert en altijd bij je zal passen. Het enige wat daarvoor nodig is, is om keuzes te maken vanuit het hart, vanuit zuiverheid en integriteit. De consequenties daarvan zullen altijd en overal te overzien zijn. Het leven, ons leven is simpel, is eenvoudig; je krijgt eruit wat je erin stopt. Doe er wat mee! Gun jezelf die vrijheid! Je bent het waard! Je kunt het ook! Laat het maar gebeuren! Ik wens je veel liefde.

Dankbetuiging

De volgende personen wil ik graag bedanken. Andromeda Uitgeverij voor de mogelijkheid die zij mij hebben gegeven om dit boek te publiceren. Veronica Risch voor het stellen van de juiste vraag op het juiste moment. Daarmee heeft zij mij het laatste zetje gegeven om dit boek te schrijven. Jo de Ridder voor de liefdevolle en directe wijze waarop zij mij de afgelopen tien jaar heeft ondersteund bij het ontdekken en ontwikkelen van mijn ware zelf. Marloes Buchholtz voor de jaren die wij samen zijn geweest. Stephan Stokkermans, Abe Straatsma en Jasper van Wijngaarden voor hun vriendschap en support. Mijn ouders Aaf en Wil en mijn zus Mei-Lan omdat wij er met elkaar voor hebben gekozen om de dialoog en de persoonlijke keuzevrijheid te laten prevaleren. En tot slot natuurlijk Coco de Meyere voor haar warme hart, haar humor en haar onvoorwaardelijkheid. Die eigenschappen maken een mens wel heel erg compleet. Dank je wel.

Meer informatie

Mens:

In hun boek 'Flow en de kunst van het zakendoen' (ISBN 907-73-41145) geven Jan Bommerez en Kees van Zijtveld de lezer handvatten voor een moeiteloos zakelijk leven (www.nieuwe-dimensies.nl).

Christiane Beerlandt 'De Sleutel tot Zelf-Bevrijding, Encyclopedie van de Psychosomatiek, Psychologische Oorsprong-en-Oplossing van 1300 ziekten' (ISBN 978-90-75849-32-5) (www.christianebeerlandt.com).

Giep van Werven beschrijft in zijn boek 'Een korreltje vertrouwen en een halve gram moed' (ISBN 90-808104-1-X) het proces van bewustwording en de dingen die je daarbij allemaal kunt tegenkomen (www.levenskunst.org).

'The Secret' van Rhonda Byrne (ISBN 978-90-215-1103-0) (www.rhondabyrne.com).

Deepak Chopra heeft over synchroniciteit een boek geschreven: 'Synchronisch leven' (ISBN 90-215-3989-6) (www.deepakchopra.com).

Byron Katie is bekend van haar methodiek 'The Work'. Dit is een manier om de gedachten die al het lijden in de wereld veroorzaken, op te sporen en te onderzoeken. (www.thework.com)

Irene van Lippe-Biesterveld heeft in haar boek 'Leven in Verbinding' (ISBN 978-90-202-0388-2) een aantal van haar lezingen gebundeld. Aan de hand van deze lezingen voerde zij met ecooloog en filosoof Matthijs Schouten gesprekken,

waarvan de inhoud in dit boek wordt weergegeven (www.natuurcollege.nl).

Eckhart Tolle 'De Kracht van het Nu' (ISBN 90-202-8230-1) en 'Een nieuwe Aarde' (ISBN 90-202-8406-1) (www.eckharttolle.com).

Coco de Meyere is lifestyle consultant en onder andere auteur van de boeken 'De Kracht van Verandering' (ISBN 978-90-453-0832-6) en 'Het boek met alle Levensvragen' (ISBN 978-90-8989-296-6) (www.cocodemeyere.nl).

Hugo de Vries is esotericus en schrijft op zijn website www.hugo.weetbeter.nl over uiteenlopende levensbeschouwelijke onderwerpen.

Nicole E. Zonderhuis is auteur van het boek '13 Manen Werkboek van de Natuurlijke Tijd' (ISBN 90-780-7002-1). Dit is een praktisch werkboek om de 13 Manen Kalender van de Maya's toe te passen (www.mayatzolkin.com).

De term spirituele quotiënt is geïntroduceerd door Danah Zohar (www.dzohar.com). Zij definieert deze quotiënt als volgt: 'SQ, our spiritual intelligence quotient, underpins IQ and EQ. Spiritual intelligence is an ability to access higher meanings, values, abiding purposes, and unconscious aspects of the self and to embed these meanings, values, and purposes in living a richer and more creative life. Signs of high SQ include an ability to think out of the box, humility, and an access to energies that come from something beyond the ego, beyond just me and my day-to-day concerns. SQ is the ultimate intelligence of the visionary leader. It was the intelligence that guided men and women like Churchill, Gandhi, Nelson Mandela, Martin Luther King Jr., and Mother Teresa. The secret of their leadership was their ability to *inspire* people, to give them a sense of something worth struggling for.'

Samenleving:

Hunter Lewis analyseert in zijn boek 'Where Keynes Went Wrong' (ISBN 978-1-60419-017-5) de economische theorieën van Keynes en plaats deze in de hedendaagse economische realiteit en de werking van markten.

Jim Marrs geeft in zijn boek 'Regeren vanuit het duister' (ISBN 90-4390-734-0) inzicht in een groot aantal geschiedkundige gebeurtenissen en legt daarbij tevens een verband met de cultus rondom geheime en mystieke genootschappen (www.jimmarrs.com).

Het Ludwig von Mises Institute (www.mises.org) houdt zich bezig met academisch onderwijs. Via de website is een schat aan boeken en artikelen beschikbaar over vrije markteconomie en Libertarisme. Het Libertarisme is de filosofische stroming, die tegen elke publieke herverdeling van (belasting)middelen is en stelt dat iedereen volledig vrije beschikking dient te hebben over alles wat men zelf op eerlijke wijze verworven, verdiend of vrijwillig geruild heeft.

Ron Paul is (1935) is Republikeins Afgevaardigde voor het 14e district van Texas en voormalig presidentskandidaat (2008) voor de Amerikaanse Republikeinse Partij. Hij strijdt voor meer vrije markt en minder overheidsbemoeienis. Ron Paul heeft een aantal boeken geschreven waaronder 'End the Fed' (ISBN 978-0446549196) en 'The Revolution: A Manifesto' (ISBN 978-0446537520) (www.ronpaul.org)

Ayn Rand (Alissa "Alice" Zinovievna Rosenbaum) (Sint-Petersburg, 1905-1982) was schrijfster en oprichter van de 20e-eeuwse filosofische stroming van het Objectivisme. Hoewel ze in Rusland geboren is en in 1926 naar de VS kwam, heeft ze de theorieën van Aristoteles weer doen herleven, maar sloot haar

eigen theorieën daarbij in zoals haar bewondering voor het kapitalisme en het liberalisme (www.aynrand.org).

Murray N. Rothbard 'The Ethics of Liberty' (ISBN 0-8147-7559-4). Dit boek is een anarchistisch manifest van een klassiek liberaal.

Peter D. Schiff en Andrew J. Schiff leggen in hun boek 'How an Economy Grows and Why it Crashes' (ISBN 978-0-470-52670-5) helder en duidelijk uit hoe een markteconomie ontstaat en zich ontwikkelt en hoe deze door overheidsinterventie wordt verstoord (www.europac.net).

Op de website van Lew Rockwell (www.lewrockwell.com) worden dagelijks artikelen geplaatst over actuele onderwerpen geschreven vanuit het perspectief van persoonlijke vrijheid en vrije markt.

Thomas E. Woods Jr. geeft in zijn boek 'Meltdown' (ISBN 978-1-59698-587-2) een heldere analyse van de oorzaken van de financiële crisis van 2008 (www.thomasewoods.com).